

2 Krónikák 1-9.

A Krónikák második könyve Salamon uralkodásával kezdődik és Júda királyságának további történetét írja le. Izrael királyságával nem foglalkozik ez a könyv, de valószínű, hogy voltak külön az izraeli királysággal foglalkozó krónikák is, amelyek nincsenek meg nekünk.

Júda királysága Dávid idejében érte el virágkorát, és így Salamon egy gyönyörűen megalapozott királyságot vehetett át az apjától, és elvezette ennek előnyeit. Salamon alatt a királyság elkezdett hanyatlani, és nagyon gyorsan darabokra is hullott a halálakor, amikor fia, Roboám vette át az uralkodást. A királyságot kettéosztották, és a valamikor dicső és erős királyság annyira meggyengült, hogy a leggyengébb területeket hamarosan el is foglalta Sisák, az egyiptomi fáraó.

Salamonnak, Dávid fiának a királyi hatalma megerősödött, mert Istene, az ÚR, vele volt, és egyre nagyobbá tette.

Salamon hatalma erős volt az elején, mert az Úrral járt, és Ő erősítette meg uralkodását.

Salamon szólt egész Izráelnek, az ezredeseknek, a századosoknak, a bírának és egész Izráel minden főemberének, a családfőknek, és elment Salamon az egész gyülekezettel együtt a gibeóni áldozóhalomra, mert ott volt az Isten kijelentésének sátra, amelyet Mózes, az ÚR szolgája készített a pusztában.

Az Isten ládáját azonban már fölvitette Dávid Kirjat-Jeárimból, amikor helyet készített annak, mert sátrat vont föl neki Jeruzsálemben.

De a rézoltár, amelyet Becalél, Uri fia, Húr unokája készített, ott volt az ÚR hajléka előtt. Ezt kereste föl Salamon és a gyülekezet.

Fölment tehát Salamon az ÚR színe előtt álló rézoltárhoz, amely a kijelentés sátránál volt, és ezer égőáldozatot mutatott be rajta.

Salamon igen nagyvonalú fickó volt mindenben, amit tett.

Azon az éjszakán megjelent Isten Salamonnak, és ezt mondta neki: Kérj valamit, én megadom neked.

Ez majdnem olyan, mint a mesében, amikor a szellem megkérdezi, hogy mi a kívánságod. Gyakran gondolkoztam azon, hogy ha Isten megkérdezné tőlem, akkor én mit kérnék Tőle? Gyakran azt gondoltam, hogy visszafordítanám a kérdést, és azt mondnám Istennek, hogy azt adja, amit Ő akar, mert lehet, hogy én sokkal kevesebbre gondolnék, mint Ő. Ő annyira szeret, hogy adni szeretne nekem bőségesen. Lehet, hogy én ezer dollárt kérnék Tőle, és Ő pedig egymilliót akarna adni. Miért korlátozzam Őt?

Azt hiszem, hogy nem vagyunk teljesen tisztába azzal, hogy Isten mennyire nagyon szeret minket. Ha Ő a tulajdon Fiát nem kímélte, hanem odaadta értünk, akkor vajon nem adna-e mindent oda nekünk? Lássuk meg, hogy mi mindent adott már eddig is nekünk. Vegyük észre, vegyük számba ezeket. Jézus azt mondta, hogy „eddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjétek!”. Mindezt felszólító módban mondja, és a valódi fordítása így hangzana: „Kérlek, kérjétek, és megadatik nektek, hogy az örömtök teljes legyen.” Isten meg akar áldani titeket, mert azt akarja, hogy a ti életeteken keresztül a világ megláthassa az Úr szolgálatának örömeit és áldásait.

Salamon ezt felelte Istennek: Te nagy szeretettel bántál apámmal, Dáviddal, és engem tettél utána királlyá.

Most azért, URam, Istenem, váljék valóra apámnak, Dávidnak adott ígéreted, mert te tettél engem e nép királyává, amely oly sok, mint a föld pora.

Adj azért nekem bölcsességet és tudományt, hogy tudjam ennek a népnek az ügyeit intézni. Különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?

Salamon kérése a bölcsesség és a tudás ahhoz, hogy jól tudja vezetni a népet, és Isten munkáját végezhesse. Milyen gyönyörű kérés.

A későbbiek során látni fogjuk, hogy a próféta azt mondja Ásza királynak, hogy *az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tisztá szívvvel az övéi.*

Salamon is arról tesz bizonyosságot, hogy a szíve teljesen Isten felé fordult, hisz nem kért hírnevet, gazdagságot, hanem azt kérte, hogy az Isten által adott feladathoz adja meg neki a szükséges bölcsességet.

Isten ezt felelte Salamonnak: Mivel ez volt a szívedben, és nem gazdagságot, vagyont és dicsőséget kértél, nem is gyűlöldöd életét vagy hosszú életet kértél, hanem bölcsességet és tudományt kértél, hogy kormányozni tudd népemet, amelynek a királyává tettelek:

ezért megadom neked a bölcsességet és a tudományt, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok neked, amihez fogható nem volt és nem is lesz egy királynak sem, sem előtted, sem utánad.

Azután visszament Salamon Jeruzsálemba a gibeóni áldozóhalomról, a kijelentés sátra elöl, és uralkodott Izráelen.

Gyűjtött Salamon harci kocsikat és lovasokat. Ezernégyszáz harci kocsija és tizenkétezer lovasa lett, és ezeket a harci kocsik városaiba meg a király mellé, Jeruzsálemba rendelte.

A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst és az arany, mint a kő. Elérte, hogy annyi lett a cédrusfa, mint amennyi a vadfügefa az alföldön.

Salamonnak Egyiptomból és Kevéből hozták a lovakat, a király kereskedői szereztek azokat Kevéből megszabott áron.

Egy harci kocsit hatszáz ezüst sekelért hoztak Egyiptomból, egy lovat pedig százötvenért. Ugyancsak az ő közvetítésükkel szállították tovább ezeket a hettita királyoknak és az arám királyoknak.

Érdekes, hogy Salamon nagyon korán elkezdte a lókereskedést Egyiptommal, és ezzel elültette a királyság pusztulásának magvait. Az 5Mózesben az Úr azt mondta Mózesnek:

Ha majd bemegy arra a földre, amelyet Istened, az ÚR ad neked, és birtokba veszed, és ott laksz, és ezt mondd: Királyt akarok emelni magam fölé, mint a körülöttem levő többi népek,

csak azt emeld magad fölé királlyá, akit Istened, az ÚR kiválaszt. Atyádfiai közül emelj királyt magad fölé; nem tehetsz magad fölé idegen embert, aki nem atyádfia!

Csak sok lovat ne tartson, és ne vigye vissza a népet Egyiptomba, hogy sok lovat szerezzen, mert az ÚR megmondotta nektek, hogy ne térjete vissza többé azon az úton.

Mi baja van Istennek a lovakkal? Semmi, mert Ő teremtette azokat. Viszont akkoriban a ló döntő előnyt jelentett a harcok során. A hadseregek erejét a harci lovak száma mutatta meg, míg a harci szekér egy félelmetes és hatalmas harceszköz volt, olyasmi mint manapság a tankok a gyalogság ellen.

Isten nem akarta, hogy ezekben bízzanak, és a zsoltárokból azt olvassuk, hogy a „ló egy hiábavaló” dolog a bizalommal kapcsolatban, hisz csak az Úrban érdemes bízni.

Salamon hatalmas mennyiségű lovat szerzett be, és egy ideig a Biblia kritikusai kétségbe vonták ezeket a sorokat, mert itt arról ír, hogy egész városokat épített az istállók számára. De az ásatások során megtalálták például Meggidóban az istállók maradványait, amelyeknek száma alátámasztja a lovak hatalmas számát. Ezért aztán az lett a tendencia, hogy a lovakba kezdtek bízni.

Salamon megparancsolta, hogy az ÚR neve tiszteletére házat építsenek, neki magának pedig királyi palotát.

Ezért kirendelt Salamon a hegységbe hetvenezer teherhordót és nyolcvanezer köfajtót, és melléjük háromezer-hatszáz felügyelőt.

És ezt üzenté Salamon Hírámnak, Tírusz királyának: Apámmal, Dáviddal is megtetted, hogy küldtél neki cédrusfát palotája építésére, hogy abban lakjék.

Lásd, én meg templomot akarok építeni az én URam, Istennem neve tiszteletére, és azt neki szentelem, hogy jó illatú füstölőszerrel tömjénezzenek neki, és a sorba rakott kenyerek állandóan ott legyenek előtte; és égőáldozatot mutassanak be reggel és este, minden szombaton és újholdkor, meg Istenünknek, az ÚRnak az ünnepein. Örök kötelessége lesz ez Izráelnek.

A templomnak, amelyet építeni akarok, nagynak kell lennie, mert a mi Istenünk nagyobb minden istennél.

De kinek van annyi ereje, hogy neki templomot építsen? Hiszen az ég és az egek egei sem tudják magukba fogadni őt! És ki vagyok én, hogy templomot akarok építeni? Csak azért teszem, hogy ott áldozhassanak neki.

Másszóval nem azért építem a házat, hogy Isten abban lakjon, mert a mennyek sem tudják magukba fogadni Őt.

Gyakran szeretnék az emberek Istent helyhez kötni, mihha Ő jobban ott lenne egyik helyen, mint máshol. De ez nem így van. Dávid azt írja:

Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak?

Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy.

Istentől nem lehet elmenekülni, és nem is lehet Őt egy helyhez kötni. Mégis sokszor azt mondjuk, hogy „Uram, nagyon örülünk, hogy a te jelenlétedben gyűlhettünk össze, hogy dicsőítsünk Téged. Milyen jó itt a templomban az Úr jelenlétében lenni.” De akkor is az Úr jelenlétében voltál, amikor rákiáltottál a feleségedre útban a gyülekezet felé.

„Olyan közel érzem magam Istenhez, amikor az erdőben sétálok, vagy a tenger partján”. Lehet, hogy jobban tudatában vagy Isten jelenlétének bizonyos helyeken, de ez nem a valóság, mert Isten mindenütt veled van, bármerre mész. Nem arról van szó, hogy Isten jelenlétébe kell menjünk, hanem sokkal inkább tudatába kell kerüljünk az Ő jelenlétének, bárhol is vagyunk. Ez az egyik legfontosabb dolog a keresztény életben.

Amikor a legkevésbé érzed, hogy Ő veled van, akkor is ott van. Amikor nyomorúságosan érzed magad, akkor is ott van. Amikor a legelhagyatottabbnak gondolod magad, akkor is ott van. Sokkal inkább tudatába kell kerüljünk annak, hogy Ő itt van, és ez a szívünk hozzáállásán múlik. Bárhol tudatában lehetek az Ő jelenlétének, ha tudatosan keresem az Ő jelenlétét a szívemmel.

Ha jobban tudatában volnánk az Ő jelenlétének, akkor nem lenne szükségünk többé a szentségről, az igaz életről való prédikációkra, mert ez a tudat mindig arra ösztönözné, hogy úgy éljünk, hogy Ő örömét lelje életünkben. Semmi amit teszek, gondolok nem marad titokban előtte, az életem egy nyitott könyv számára – ez a tudat a saját életem szempontjából nagyon fontos.

Küldj azért hozzám egy olyan embert, aki ért az arany, az ezüst, a réz és a vas megmunkálásához, a piros bíborhoz, a karmazsinhoz és a kék bíborhoz, és el tudja készíteni a véseteket azokkal a mesterekkel együtt, akik nálam Júdában és Jeruzsálemben vannak, akiket apám, Dávid alkalmazott.

Küldj cédrust, ciprust és ébenfát a Libánonról, mert tudom, hogy szolgálid értenek a libáni fák kivágásához. Az én szolgálaim is ott lesznek szolgálid mellett, mert sok fát kell előkészíteniük, hiszen nagynak és csodálatosnak kell lennie annak a templomnak, amelyet építek.

Én viszont adok szolgálidnak, a favágóknak, akik a fákat kidöntik, húszezer kór csépelet búzát, húszezer kór árpát, húszezer bat bort és húszezer bat olajat.

Hírám, Tirusz királya írásban felelt, és elküldte Salamonnak: Mivel szerette népét az ÚR, azért tett téged királyukká.

Ezt is mondta Hírám: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki a mennyet és a földet alkotta, hogy olyan bölcs fiút adott Dávid királynak, aki okos és értelmes, aki az ÚRnak templomot, magának pedig királyi palotát akar építeni.

Ezért elküldök egy hozzáértő és értelmes mestert, Húrámot, egy Dánból származó asszony fiát, akinek tíruszi az apja, ő ért az arany, az ezüst, a réz, a vas, a kő, a fa, a piros és kék bíbor, a len és a karmazsin feldolgozásához, a különféle vésetek készítéséhez és mindenféle terv kiviteléhez, amivel csak megbízzák, a te mestereiddel és az én uramnak, apádnak, Dávidnak a mestereivel együtt.

Most azért küldje el az én uram szolgálóinak azt a búzát, árpát, olajat és bort, amit megígért,

mi pedig annyi fát vágunk a Libánonon, amennyire csak szükséged lesz, és elszállítjuk azt tutajokon a tengeren Jáfóba; te aztán vitesd el Jeruzsálembe.

Tutajokon szállították le a cédrust a Földközi tengeren, és Joppából szárazföldön szállították tovább kb. 60 km-t Jeruzsálemig. Kemény munka volt, ezért kellett ennyi sok munkás.

Azután elkezdte építeni Salamon az ÚR házát Jeruzsálemben, a Mórijjá-hegyen, ahol az ÚR megjelent apjának, Dávidnak, azon a helyen, amelyet Dávid kijelölt, a jebúsi Ornán szérűjén.

Az építést uralkodása negyedik évében, a második hónap második napján kezdte el.

Hol hallottunk már a Morijja hegyről? Az 1 Mózesben:

Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok.

Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!

Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki.

A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről.

Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a szamárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok.

Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt.

De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam.

A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány?

Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt.

Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és fölterte az oltárra a fadarabok tetejére.

De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyó

Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.

Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.

Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.

Az Úr imádatának helye Gibeából Jeruzsálembe kerül tehát, és a templomot a Moriija-hegyen építették, ugyanazon, ahol Ábrahám számára az Isten maga mutatta meg az áldozatot. A templomot a hegy oldalára építették, és ez azért érdekes, mert minden pogány istenimádat helye a hegyek tetejére épült: Athénban minden hegy tetején istenimádó helyek vannak, ugyanígy Korintoszban is.

A Moriija hegy tetejét Golgotának hívják, ahol Isten önmaga gondoskodott az áldozatról, és az Ábrahámnak adott prófécia Jézus Krisztusban teljesedett be. Érdekes, hogy a Moriija-hegyet minden időkben külön kiemeli a Biblia, hogy végül összekapcsolódhasson a történet, és az ószövetségi próféciaik beteljesülhessenek az újszövetségben.

Így állapította meg Salamon az Isten háza építésekor az alapméreteket: hosszúsága a régi könyökmérték szerint hatvan könyök, szélessége húsz könyök volt.

Az eléje épített csarnok hossza a templom szélességének megfelelően húsz könyök, magassága százhúsz könyök volt. A belsejét színarannyal borította be.

A főépületet beburkolta ciprusfával, azt pedig finom arannyal burkolta be, és pálmafákat meg füzéereket készíttetett rá.

Díszítésül beborította a templomot drágakövekkel. Az arany parvajimi arany volt.

Arannyal borította be a templomot, a gerendákat, a küszöböket, a falakat és az ajtószárnyakat is. A falakra pedig kerúbokat vésetett.

Azután elkészíttette a szentek szentjének az épületét. Ennek a hosszúsága a templom szélességének megfelelően húsz könyök, szélessége is húsz könyök volt, és beburkolta azt hatszáz talentum finom arannyal.

Ez az épület mai áron dollármilliárdokba került volna.

A szegek súlya ötven aranysekel volt. A felső szobákat is beburkolta arannyal. Készíttetett a szentek szentjének az épületébe két kerúb-szobrot, amelyeket arannyal borítottak be.

A kerúbok szárnyainak a hosszúsága együtt húsz könyök volt. Az első kerúb egyik öt könyök hosszúságú szárnyával a templom falát, a másik öt könyök hosszúságú szárnyával a második kerúb szárnyát érintette.

A második kerúb egyik öt könyök hosszúságú szárnyával szintén a templom falát, a másik öt könyök hosszúságú szárnyával pedig az első kerúb szárnyát érintette.

Ezeknek a kerúboknak a szárnyai kiterjesztve húsz könyököt tettek ki. Lábukon álltak és befelé tekintettek.

Ne feljetsük el, hogy a szentek szentje a mennyország modellje.

Kárpitot is készítettett kék és piros bíorból, karmazsinból és lenből, amelyekbe kerúbokat szövetett.

A templom elé két harmincöt könyök magas oszlopot készítettett, és tetejükre öt könyök magas oszlopfőket.

Csináltatott lánc formájú füzéreket, és rárakta azokat az oszlopfőkre, azután csináltatott száz gránátalmát, és rárakta azokat a füzérekre.

Fölállította az oszlopot a templom elé, egyiket jobb felől, másikat bal felől. A jobboldalit Jákínnak, a baloldalit Bóáznak nevezte el.

Készítettett egy rézoltárt, melynek a hosszúsága húsz könyök, szélessége húsz könyök, magassága pedig tíz könyök volt.

Azután készítettett egy öntött tengert, egyik pereme a másik peremétől tíz könyöknyire volt: kör alakú és öt könyök magas volt, és harminc könyök hosszú zsinór érte körül.

Alatta bikaalakok voltak körös-körül, minden könyökre tíz jutott, ezek vették körül a tengert. A bikaalakok két sorban helyezkedtek el, amelyeket együtt öntöttek az öntvényel.

A tenger tizenkét bikán volt, három északra, három nyugatra, három délre és három keletre nézett; mindegyiknek a hátsó része befelé volt, és ezeken volt a tenger.

Vastagsága egy tenyérnyi volt, pereme pedig olyan, mint a pohár pereme, mint a liliomvirágé. Háromezer bat víz fért bele.

Manapság valami ehhez hasonlót készíteni közel lehetetlen lenne.

Készítettett tíz mosdóedényt is. Ötöt tetetett jobb felől, ötöt pedig bal felől, hogy azokban mossák és öblítsék le azt, amit égőáldozatra készítettek. A tengerben pedig a papok mosakodtak.

Készítettett tíz arany lámpatartót is megadott minta szerint, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt bal felől.

Készítettett tíz asztalt is, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt bal felől. Készítettett száz arany hintőedényt is.

Elkészítette a papok udvarát, és egy nagy bekerített helyet. Ajtókat is csináltatott a bekerített helynek, és az ajtókat rézzel borította be.

A tengert pedig jobb felől, délkeletre helyezte el.

Készített Húrám fazekakat, lapátokat és hintőedényeket is. Ezzel bevégezte Húrám a munkát, amelyet az Isten házában kellett készítenie Salamon király megbízásából:

a két oszlopot és a két kerek oszlopfőt, amelyek az oszlopok tetején voltak, a két hálót az oszlopok tetején levő két kerek oszlopfő beborítására, meg négyszáz gránátalmát a két hálóra, két sor gránátalmát egy-egy hálóra, az oszlopokon levő két kerek oszlopfő beborítására.

Készített állványokat is és mosdóedényeket az állványokra, egy tengert és alája tizenkét bikát;

továbbá fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezt a fölszerelést tiszta rézből készítette el Húrám mester Salamon király megbízásából az ÚR háza számára.

A Jordán környékén öntette ezeket a király az agyagos földben, Szukkót és Cerédá között.

Mindezt a fölszerelést nagy mennyiségben csináltatta Salamon, mert nem kellett tekintettel lenniük a réz súlyára.

Elkészítette Salamon az Isten háza összes fölszerelését: az aranyoltárt és az asztalokat, amelyeken voltak a szent kenyerek;

a lámpatartókat és azok mécseseit színaranyból, hogy égjenek rendeltetésük szerint a szentek szentje előtt;

a virágokat, a mécseseket és a koppantókat is aranyból, mégpedig tiszta aranyból;

azután a késeket, hintőedényeket, kanalakat és szenesserpenyőket színaranyból, valamint a templom bejáratát, a szentek szentjébe nyíló szárnyasajtót és a templom épületének a szárnyasajtóját aranyból.

Amikor befejezték mindazt a munkát, amit Salamon végeztetett az ÚR háza számára, bevitte Salamon azt az ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat, amelyeket apja, Dávid szentelt oda ajándéknak, és elhelyezte Isten házában a kincsei közé.

Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit Jeruzsálemben, hogy elvigyék az ÚR szövetségládáját Dávid városából, azaz Sionból.

Összegyűlekeztek tehát a királyhoz mindezek az izráeli férfiak a hetedik hónapban, az ünnepen.

Amikor Izráel vénei mind megérkeztek, a lévíták fölemelték a ládát, és fölvitték a ládát, meg a kijelentés sátrát és a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a lévíták vitték azokat.

Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott volt a láda előtt. Olyan sok juhot és marhát áldoztak, hogy sem számbavenni, sem megszámolni nem lehetett.

Azután bevitték a papok az ÚR szövetségládáját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá.

A kerúbok kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a ládát és annak rúdait.

A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a ládához tartozó rudak végei láthatók voltak a szentek szentje felől, de kívülről már nem voltak láthatók. Ott vannak még ma is.

Nem volt a lédában más, csak a két tábla, amelyeket Mózes tett bele a Hóreben, amikor az ÚR szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kivonultak Egyiptomból.

Amikor eredetileg Mózes idejében a szövetség lédáját elkészítették, akkor nemcsak a két kőtábla volt benne a Tízparancsolattal, hanem ott volt Áron botja is, és egy edényben manna is volt benne. Mostanra már csak a két kőtábla volt benne.

Gyakran szoktam arra gondolni, hogy milyen érdekes lenne, ha valaki megtalálná a szövetség lédáját. Biztos vagyok benne, hogy Isten azért tartja elveszve ezt a lédát, mert egy bálványá válhatna, ha az emberek megtalálnák.

Amikor a papok kijöttek a szentélyből - az ott levő papok ugyanis mindnyájan megszentelték magukat, beosztásukra való tekintet nélkül -

főállt az oltártól keletre valamennyi énekes lévita, tehát Ászáf, Hémán és Jedútún a fiaikkal és testvéreikkel együtt fehér ruhába öltözve, cintányérok, lantokkal és citerákkal, és velük együtt százhusz harsonát fújó pap.

A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az ÚR dicséretét és magasztalását. Amikor hangosan szóltak a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és dicsérték az URat, mert ő jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az ÚR házat felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az ÚR dicsősége betöltötte az Isten házat.

Milyen nagyszerű alkalom lehetett ez! Ott állnak az emberek e gyönyörű templom előtt, és a szövetség lédáját a szent sátorból elhozzák a templomba, és a elhelyezik a kerúbok közé, és megszólal a több száz zenész dicsőítő énekekkel, majd az Úr felhője betöltötte a templomot! A papok pedig nem tudtak megállni a felhő jelenlétében, csak ott feküdtek a földön.

Akkor ezt mondta Salamon: Az ÚR mondta, hogy homályban kíván lakni.

Ekkor Salamon elkezdett prédikálni az embereknek. Kint a templom udvarába építetett egy réz emelvényt, amely kb. 3m széles négyzet alakú volt, kb. 2 m magas. Erre állt fel, és prédikációja Isten hűségéről szolt. Az a tény, hogy a templomot felépíthették Isten ígérétenek hűségét bizonyítja.

Házat építettem neked lakásul, maradandót, örök lakóhelyül.

Azután megfordult a király, és megáldotta Izráel egész gyülekezetét, miközben Izráel egész gyülekezete állt.

Ezt mondta: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki ígérétenek tett apámnak, Dávidnak és azt hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta:

Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet Egyiptom földjéről, nem választottam várost Izráel egyetlen törzséből sem azért, hogy házat építsenek, és ott legyen az én nevem. És nem választottam ki senkít, hogy fejedelme legyen népemnek, Izráelnek.

De most kiválasztottam Jeruzsálemet, hogy ott legyen nevem, és kiválasztottam Dávidot, hogy népemnek, Izráelnek a vezetője legyen.

De amikor apám, Dávid, házat akart építeni Izráel Istene, az ÚR neve tiszteletére,

akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az ÚR: Azzal, hogy házat akartál építeni az én nevem tiszteletére, jót akartál.

De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére.

Nagyon érdekes, hogy Isten azt mondta Dávidnak, hogy mivel szíved szerint megépítetted volna a templomot, ez rendben van. Isten figyelembe veszi az emberek szívének vágyát. Sok ember szíve szerint adakozna Istennek, de nincs semmije sem, amit adjon. De mivel a szívük vágya az adakozás, ezt Isten beszámítja nekik. Sokan pedig sok mindent adnak Istennek, de nem szívből adják azt, és ezért ez nem számít Isten előtt.

Isten a szív szándékát nézi. Sokan szívük szerint Istent akarják szolgálni, de lehet, hogy sohasem lesznek prédikátorok vagy lekipásztorok, de a titokban, háttérben végzett szolgálatokért nagyobb jutalmakat fognak kapni, mint a nyilvánosan jobban látható szolgálatokért. Nagyon sokan imádkoznak azért, hogy valamilyen népszerű, nyilvános szolgálatot kaphassanak, én pedig évekig azért imádkoztam, hogy Isten valamilyen csendes háttér szolgálatot adjon nekem, hogy legyek egy háttérben működő keresztény üzletember.

Be akartam bizonyítani, hogy teljesen elkötelezett is lehetsz Jézus Krisztusnak, annak ellenére, hogy üzleti életben dolgozol. Sokan panaszkodnak, hogy nehéz egyszerre üzletben dolgozni és keresztény lenni. Én nem hiszem, és mindig is ezt akartam bizonyítani.

Mi van a szívedben, amit Istenért meg akarsz tenni? Isten látja azt, és amikor végül felméri azt, hogy mit tettél:

az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni.

Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni;

de ha valakinek a munkája megég, kárt vall.

Sok munka úgy fog elégni, mint a széna és a szalma, és utána hiába kéred a jutalmadat, mert Isten azt fogja mondani, hogy már megvolt a jutalmad, mert úgy végezted a munkádat, hogy mindenki tudta és elismerte, hogy mit teszel.

„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddal titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”

Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.”

„Amikor pedig böjtölsz, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; és Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.”

Minden munkánk próba alá vettetik a motiváció szempontjából: vajon az emberek előtt akartam tetszelegni, vajon az egómat akartam megelégtíteni? Ha igen, akkor ezek a munkák mind füstként fognak eltűnni, és elveszítem a jutalmakat az ilyen munkákért. Isten a szívünk motivációját fogja vizsgálni, és ezért nagyon fontos, hogy Jézus Krisztus kényszerítő szeretete motiváljon minket.

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

És ezt az üzenetet kell eljuttasuk mindenkihez. Isten égő szeretet-nyomása kell legyen rajtam: *Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!*

Salamon így folytatja:

Az ÚR teljesítette ígését, amit tett, mert amikor én apámnak, Dávidnak a helyére léptem és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az ÚR, fölépítettem ezt a házat Izráel Istene, az ÚR neve tiszteletére.

És elhelyeztem ott a ládát, abban van az ÚR szövetsége, amelyet Izráel fiaival kötött.

Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, és kiterjesztette kezeit.

Salamon ugyanis egy emelvényt készíttetett rézből, és azt a bekerített hely közepén helyeztette el. Hossza öt könyök, szélessége öt könyök, magassága pedig három könyök volt. Föllépett rá, majd térdre esett Izráel egész gyülekezetével szemben, kezét kiterjesztette az ég felé,

és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem az égben, sem a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűkkel előtted járnak.

Megtartottad, amit ígértél szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon.

Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgálodnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színem elől utódaid, akik Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és törvényem szerint élnek, ahogyan éltél te is.

Most azért, URam, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amelyet szolgálodnak, Dávidnak tettél!

De vajon lakhatik-e Isten a földön az emberekkel? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged. Hát még ez a ház, amelyet én építettem! Mégis tekints szolgáló imádságára és könyörgésére, URam, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és imádságot, amikor szolgáló színed előtt imádkozik!

Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről azt mondtad, hogy ott lesz a te neved. Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgáló ezen a helyen imádkozik!

Hallgasd meg szolgálókat és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor imádkoznak ezen a helyen! Hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik!

Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerítik, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, te halld meg a mennyből, és tégy igazságot szolgálóid ügyében: fizess meg a bűnösnek, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be az igazságát, és bánj vele igazsága szerint!

A továbbiakban Salamon előre látja, hogy mi fog történni a néppel:

Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, mert vétkezik ellened, de azután megtér, és vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik, és könyörög színed előtt ebben a házban,

te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet neki és őseinek adtál!

Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeznek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket,

te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgálóidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül!

Ha majd éhínség lesz az országban, vagy dögvész, aszály, rozsdá, sáska vagy cserebogár lesz, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség lesz,

akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és fájdalom, és kiterjeszti a kezét e ház felé,

te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered az emberek szívét,

hogy féljenek téged és járjanak a te utaidon, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál.

Milyen gyakran gondoljuk, hogy ismerjük, hogy mi van az emberek szívében, de olyan gyakran féreértelmezzük az emberek idítékait. Sokan mindig valami mögöttes szándékot feltételeznek az emberek szavai és cselekedetei mögött, mert azt hiszik, hogy mindennek kettős értelme van. Egyedül Isten ismeri a valódi szándékot.

Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nagy nevedért, erős kezédért és kinyújtott karodért, ha eljön és imádkozik ebben a házban,

te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy a te nevedről nevezték el ezt a házat, amelyet építettem.

Ha majd néped hadba vonul ellenségei ellen olyan úton, amelyen te küldöd, és hozzád imádkozik e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem,

te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! Ha vétkeznek ellened, mert nincs ember, aki ne vétkeznék

A Biblia szerint: „mindenki vétkezett, és híján van Isten dicsőségének”, nincs egyetlen igaz sem közöttük.

Ha vétkeznek ellened, mert nincs ember, aki ne vétkeznék, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, és foglyul ejtve fogságba viszik őket, távoli vagy közeli országba,

de szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek, és így könyörögnek hozzád fogságuk földjén: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk!

Ha teljes szívükből és teljes lelkükből megtérnek hozzád fogságuk földjén, ahol őket fogva tartják, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és a ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem,

hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! Bocsásd meg népednek, hogy vétkezett ellened!

Mindez Dánielre emlékeztet minket, aki a babilóniai fogság alatt naponta háromszor imádkozott úgy, hogy kinyitotta a Jeruzsálem felé levő ablakokat. Az ő imája is a bűnmegvallással kezdődött, Salamon mintája alapján imádkozott.

Most azért, Istenem, legyen nyitva szemed, és füleddel figyelj az imádságra ezen a helyen.

És most indulj el, ÚRisten, nyugalmad helyére, te és hatalmad ládája! Papjaidat, ÚRisten, vedd körül szabadításoddal, híveid pedig örvendezzenek a jónak!

ÚRisten, ne fordulj el fölkentedtől: gondoldj arra, hogy milyen kegyelmes voltál szolgádhoz, Dávidhoz!

Amikor befejezte Salamon az imádkozást, tűz szállt alá az égből, és megemésztette az égőáldozatot és a véresáldozatokat, az ÚR dicsősége pedig betöltötte a templomot.

Ez hasonló a szent sátor felavatásához, amikor a pusztaságban Isten tüze ugyanígy lejött, és felemésztette az áldozatokat, és Isten dicsősége töltötte be a sátrat.

A papok nem tudtak bemenni az ÚR házába, mert az ÚR dicsősége betöltötte az ÚR házát.

Izráel fiai mindnyájan látták, amikor leszállt a tűz és az ÚR dicsősége a templomra, ezért arcukkal a földet érintve letérdeltek a köpadlóra. Imádták és magasztalták az URat, mert ő jó, és örökké tart szeretete.

Azután a király és az egész nép áldozatot mutatott be az ÚRnak.

Salamon király huszonkétezer marhát és százhuszezer juhot mutatott be véresáldozatul. Így avatta fel az Isten házát a király és az egész nép.

A papok pedig szolgálatba álltak, a lévíták is az ÚR minden hangszerével, amelyeket Dávid király készíttetett, hogy magasztalják az URat, mert örökké tart szeretete. Miközben ők előadták Dávid dicséretét, a papok velük szemben trombitáltak, az egész Izráel pedig ott állt.

Fölszentelte Salamon az udvar középső részét az ÚR háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatokat és a hálaáldozatok kövérjét. A rézoltáron ugyanis, amelyet Salamon készíttetett, nem fért el az égőáldozat, az ételáldozat és a kövérje.

Így ünnepelt akkor Salamon hét napig egész Izráellel együtt. Igen sokan gyűltek össze a hamáti úttól fogva Egyiptom patakjáig.

A nyolcadik napon záróünnepet tartottak, mert az oltár fölavatását hét napig végezték, és az ünnep hét napig tartott.

A hetedik hónap huszonharmadik napján hazabocsátotta a népet. Örültek és jókedvűek voltak azért, mert jót cselekedett az ÚR Dáviddal, Salamonnal és népével, Izráellel.

Igy kellene mindig eltávolozzanak az emberek egymás közösségéből: örömmel és jókedvvel az Úr jósága miatt.

Amikor Salamon sikeresen elkészítette az ÚR házát, a királyi palotát és mindazt, amit elkészíttetni szándékozott Salamon az ÚR házában és a maga palotájában, akkor megjelent az ÚR Salamonnak éjjel, és ezt mondta neki: Meghallgattam imádságodat, és kiválasztottam magamnak ezt a helyet az áldozat házául.

Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy leegyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.

Isten ezen ígérete válasz Salamon imádságára. Salamon előrelátta, hogy a bűnök miatt a népre baj fog jönni, és ezért kérte Istent, hogy segítse őket, ha megtérnek bűneikből. Isten azt válaszolta, hogy meg fogja hallgatni őket, meg fog bocsájtani és meggyógyítja az országukat. Szerintem ez az egyik legfontosabb ígevers, amelyet ma a mi népünk elé kellene hozni.

Az Egyesült Államokat keresztény nemzetnek tartják, de milyen messze járunk már a valódi kereszténységtől a nemzeti és helyi életünkben. Láthatjuk azokat a bajokat, amelyeket Salamon is előre látott: Isten ítéleteit. Ideje, hogy Isten népe megalázza magát, és az Ő arcát keresse, és ideje, hogy megtérjen a gonoszság útjáról, mert Isten meg fogja hallani, meg fog bocsájtani, és meg fogja gyógyítani az országot ígéretének megfelelően.

Szemem már nyitva van, és fülemmel figyelek az imádságra ezen a helyen.

Kiválasztottam és megszenteltem ezt a házat, azért itt lesz a nevem örökké, itt lesz a szemem és a szívem is mindenkor.

És ha te előttem jársz, ahogyan járt apád, Dávid is, és úgy teszel mindent, ahogyan megparancsoltam, rendelkezéseimet és törvényeimet megtartod, akkor állandóvá teszem királyi trónodat, ahogyan megígértem apádnak, Dávidnak, mikor ezt mondtam: Nem vesznek ki utódaid, és uralkodnak Izráelben. Ha azonban elfordultok tőlem, és elhagyjátok rendelkezéseimet és parancsolataimat, amelyeket elétek tártam, ha más isteneket fogtok tisztelni, és azokat imádjátok,

akkor kitépem őket földemből, amelyet nekik adtam, ezt a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem szíнем elől, őket pedig példabeszéd és gúny tárgyává teszem minden nép előtt.

És bármilyen felséges is ez a templom, mégis aki csak elmegy majd mellette, borzadva kérdezi: Miért bánt így az ÚR ezzel az országgal és ezzel a templommal?

És ezt fogják rá felelni: Azért, mert elhagyták az URat, őseik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenekhez ragaszkodtak, azokat imádták, és azokat tisztelték. Ezért hozta rájuk mindezt a veszedelmet.

Isten megígérte Salamonnak, hogy ha Őt követi, akkor megtartja a szövetséget, de figyelmeztette, hogy ha Salamon megtagadja Istent, akkor Isten is megtagadja őt, és ez a sok nehézség fog rájuk jönni.

Gyakran, amikor Isten figyelmeztet bennünket egy lehetséges veszéllyel kapcsolatban, nem hisszük el, hogy nekünk valami bajunk történhet az általa említett dologban. Sohasem tagadnálak meg, Istenem! De én megtanultam, hogy Isten minden figyelmeztetését komolyan kell vegyem, mert rájöttem, hogy sohasem buktam el anélkül, hogy Isten előtte ne figyelmeztetett volna rá. Viszont gyakran történt meg, hogy értelmetlennek láttam a figyelmeztetését.

A Bibliában is Isten mindig azokkal a dolgokkal kapcsolatban figyelmeztette az embereket, amiben később elbuktak. Salamon is itt állt egy ilyen hatalmas Isteni

megnyilatkozás után, Isten tüze, Isten felhője jelen van, és Isten mégis arra figyelmezteti őt, hogy Salamon, ne tagadj meg engem. Biztos vagyok benne, hogy Salamon azt mondja a szívében, hogy: Istenem, hogy tagadnálak meg Téged, sohasem imádnék más Isteneket, hisz senki sincs hozzád hasonló.

De mi történt Salamonnal? Később megtagadta az Urat, és más isteneket kezdett imádni. Tragikus, hogy pont azt tette meg, amivel kapcsolatban Isten előre figyelmeztette őt. Ez nagyon gyakran történik meg velünk is, ezért nagyon oda kell figyeljünk minden Isten által adott figyelmeztetésre.

Annak a húsz esztendőnek az eltelte után, amíg Salamon az ÚR templomát és a maga palotáját építtette, azokat a városokat is kiépíttette Salamon, amelyeket Hírám adott Salamonnak, és izráelieket telepített oda.

...

Azután fölvitte Salamon a fáraó leányát Dávid városából abba a palotába, amelyet neki építtetett, mert ezt mondta: Ne lakjék a feleségem Izráel királyának, Dávidnak a palotájában, mert szent hely az, mivel oda került az ÚR ládája.

Tudta, hogy ez a nő nem olyan, aki ott lakhatik, de akkor azt is kellett volna tudja, hogy nem kellett volna feleségül vegye el őt.

Akkor égőáldozatokat mutatott be az ÚRnak Salamon, az ÚRnak azon az oltárán, amelyet a csarnok elé építtetett.

Minden napon: a nyugalomnapokon, újholdkor és az évenként háromszor tartandó megszabott ünnepeken, mégpedig a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátoros ünnepen, annak a napnak az előírása szerint kellett áldozni, ahogyan Mózes parancsolta.

Megállapította apjának, Dávidnak a rendelkezése szerint a papok szolgálati beosztását és a lévíták feladatát, hogy dicséretet énekeljenek, és végezzék szolgálatukat a papok mellett mindennap, annak a napnak az előírása szerint; meg a kapuőrség beosztását az egyes kapuknál, mert így szól Dávidnak, Isten emberének a parancsa.

Semmiben sem tértek el attól, amit a király parancsolt a papoknak és a lévítáknak, még a kincsek dolgában sem.

Így készült el Salamon minden munkája az ÚR temploma megalapozásától az ÚR temploma teljes befejezéséig.

Akkor elment Salamon Ecjón-Geberbe és Élótbá, amelyek a tengerparton voltak Edóm országában.

Hírám ugyanis hajókat küldött neki szolgálóival. Ezek a szolgák ismerték a tengert, és Salamon szolgálóival együtt eljutottak Ófírba. Hoztak onnan négyszázötven talentum aranyat, és Salamon királynak vitték.

Sába királynője hallotta Salamon hírért, azért eljött, hogy próbára tegye Salamont találós kérdésekkel. Megérkezett Jeruzsálembe Salamonhoz igen tekintélyes

kísérettel és tevékkel, amelyek balzsamot, töméntelen aranyat meg drágakövet hoztak. Beszélt vele mindenről, amit kigondolt.

De Salamon megfelelt minden szavára. Nem volt egyetlen olyan rejtélyes szó sem, amelyikre Salamon ne tudott volna megfelelni.

Amikor Sába királynője látta Salamon bölcsességét és a palotát, amelyet építtetett,

az asztalán levő ételeket, az udvari emberek ülésrendjét, a felszolgálók magatartását és öltözetét, a pohárnokokat és azok öltözetét, továbbá a följáróját, amelyen az ÚR házába szokott följárni, még a lélegzete is elállt.

És ezt mondta a királynak: Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről,

de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Nekem még a felét sem mondták el nagy bölcsességednek. Felülmúlod azt a hírt, amelyet hallottam rólad.

Az 1Királyok 5.-ik fejezetében olvashatunk arról, hogy mit ettek Salamon házában:

Salamon udvarának ennyi élelemre volt szüksége naponként: harminc kór finomlisztre és hatvan kór kenyérlisztre,

tíz hizlalt marhára, húsz sovány marhára és száz juhra, a szarvasokon, gazellákon, őzeiken és hizlalt szárnyasokon kívül.

Sába királynője így folytatja:

Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat!

Áldott legyen Istened, az ÚR, aki kedvét lelte benned, és trónjára emelt, az ÚRnak, a te Istenednek a királyaként! Mivel Istened szereti Izráelt, és fenn akarja tartani örökké, azért tett királyukká, hogy jogot és igazságot szolgáljass.

Azután adott a királynak százhusz talentum aranyat és igen sok balzsamot meg drágakövet. Nem volt ahhoz fogható balzsam, mint amelyet Sába királynője adott Salamon királynak.

Hírám szolgái meg Salamon szolgái, akik aranyat hoztak Ófírból, hoztak ébenfát és drágaköveket is.

A király az ébenfából lépcsőket készíttetett az ÚR házába és a királyi palotába, az énekeseknek pedig citerákat és lantokat. Nem is láttak ilyet azelőtt Júda országában.

Salamon király is adott Sába királynőjének mindent, ami megtetszett neki és amit csak kért, de mást, mint amit ő hozott a királynak. Azután visszatért országába szolgálóival együtt.

Annak az aranyak a súlya, amely Salamonhoz egy évben befolyt, hatszázhatvanhat talentum volt,

azon kívül, amit az árusok és a kereskedők hoztak. Az arab királyok és a birodalom helytartói is hoztak aranyat és ezüstöt Salamonnak.

Csináltatott Salamon király kétszáz hosszú pajzsot vert aranyból; mindegyik hosszú pajszhoz hatszáz sekel vert aranyat használtak fel.

Továbbá háromszáz kerek pajzsot vert aranyból, mindegyik kerek pajzshoz három mina aranyat használtak fel. Ezeket a király a Libánon-erdő palotába helyezte el.

Csináltatott a király egy nagy elefántcsont trónt, és bevonatta színarannyal. Hat lépcsője volt a trónnak, és aranyzsámoly volt a trónhoz erősítve. Az ülőhely két oldalán karjai voltak, és két oroszlánalak állt a karok mellett.

Tizenkét oroszlánalak állt a hat lépcső mindkét oldalán. Nem csináltak ilyet egyetlen országban sem.

Salamon király minden ivóedénye aranyból volt, a Libánon-erdő palota minden edénye is tiszta aranyból volt. Az ezüstöt semmire sem becsülték Salamon idejében.

Mert a király hajói Tarsísban jártak Hírám szolgálóival együtt. Háromévenként egyszer érkeztek vissza a Tarsís-hajók, és hoztak aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat.

Salamon király nagyobb volt a föld minden királyánál gazdagságban és bölcsességben.

És a föld minden királya igyekezett Salamonhoz eljutni, hogy hallhassák bölcsességét, amelyet Isten adott a szívébe.

Mindegyik hozott ajándékot: arany- és ezüstitárgyakat, díszes ruhákat és fegyvereket, balzsamot, meg lovakat és öszvéreket. Így volt ez évről évre.

Salamonnak voltak négyezer lovat és harci kocsit befogadó istállói, és volt tizenkétezer lovasa. Ezeket a harci kocsik városaiban és Jeruzsálemben, a király mellett helyezte el.

Így uralkodott minden király felett az Eufrátesztől a filiszteusok földjéig és Egyiptom határáig.

A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi a vadfügefa az alföldön.

Salamonnak Egyiptomból és egyéb országokból szállították a lovakat.

Salamon egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva Nátán próféta történetében, a silói Ahijá próféciájában és Jedó látnoknak Jeroboámról, Nebát fiáról írt látomásaiban.

Salamon negyven évig uralkodott Jeruzsálemben egész Izráelen.

Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a városában. Utána fia, Roboám lett a király.

Igy ér véget Salamon uralkodása, és ekkor a királyság a virágkorának csúcsára érkezett, de elképesztő, hogy milyen gyorsan jutott el a csúcsról a mélységbe. Minden kincsek, aranyak hamarosan elvesznek, és a hatalmas dicsőség elképesztő gyorsasággal múlt el, még Salamon fiának sem jutott belőle. A fia trónralépése előtt már kettészakadt a királyság, és nagyon meggyengült.

2 Krónikák 10-13.

Isten azt akarta, hogy Izrael egy teokrácia, egy Isten által vezetett nemzet legyen. De az emberek királyságot akartak, és Sault kenték fel királyukká. Ekkor Isten azt szerette volna, hogy a király egy közbenjáró legyen Isten és ember között, és Isten szerint vezesse a népet. De Saul visszautasította Istent és ezért Isten is visszautasította őt, és Dávidot kente fel királlyá, aki az Ő szíve szerint való ember volt. Dávid nem volt tökéletes, de mindig Isten akaratát kereste. Isten megígérte neki, hogy amíg a gyermekei Isten útjain járnak, addig mindig az ő leszármazottjai fogják vezetni Izraelt. Ezt a feltételes ígéretet nem teljesítették Dávid leszármazottjai, és Cidkijjá után már a királyság is megszűnt létezni.

Dávid uralkodása alatt a királyság megnőtt és megerősödött, és Dávid szeretett volna egy templomot építeni Istennek, de Isten elutasította ezt a kísérletét, mert azt mondta, hogy túl sok vért ontott. Megígérte viszont neki, hogy az ő fia, Salamon felépítheti majd a templomot, amelynek építésére Dávid minden előkészületet meg is tett. Salamon felépítette a templomot és fel is szentelte azt, majd imádkozott Istenhez, hogy mindig legyen velük, és vigyázza ezt a helyet.

Isten előrelátta, hogy milyen hamar el fognak fordulni tőle, és előre figyelmeztette, hogy ha ez meg fog történni, akkor nyomorúságok és katasztrófák fognak rájuk jönni, de azt is mondta, hogy ha a templom felé fordulva keresni fogják Őt, és megtérnek bűneikből, akkor megbocsájt majd nekik, és meg fogja gyógyítani a földet.

Mindezen figyelmeztetések ellenére már maga Salamon is elfordult élete végére az Úrtól: feleségei és gazdagsága elvakította, és idegen isteneket kezdett imádni. A királyság már ekkor el kezdett gyengülni, romlani, és halála után fia Roboám kezdett uralkodni Jeruzsálemben. Ezen 17 év alatt a királyság a teljes dicsőségből másodrangú nemzetté alacsonyodott. A romlás nagyon gyors tud lenni, és amikor egyszer elindul, akkor nagyon nehéz visszafordítani azt.

Ez az, ami engem a legjobban aggaszt a mi nemzetünkkel kapcsolatban is. Úgy tűnik, hogy a mi nemzetünk is gyors ütemben halad az alacsonyabb rangú nemzetek sorai felé, és nem látom, hogy hogyan lehetne megállítani, vagy visszafordítani. Egy nemzet, amely valamikor hatalmas és erős volt, erős keresztény nemzetként állt, de most kiűztük Istent a társadalom közepéből, és már szólni sem lehet nyilvánosan Istenről.

Roboám uralkodásának kezdetén a királyság kettéoszlott.

Roboám elment Sikembe, mert Sikembe ment egész Izrael, hogy királlyá tegye őt.

Meghallotta ezt Jeroboám, Nebát fia, aki Egyiptomban volt, mert oda menekült Salamon király elől. De visszatért Jeroboám Egyiptomból, mivel érte küldtek, és hazahívták. Jeroboám egész Izráellel együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz:

Apád súlyos igát rakott ránk, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálaton és nehéz igán, amelyet apád ránk rakott; akkor szolgálunk neked.

Ő így felelt nekik: Három nap múlva térjetek vissza hozzám! A nép tehát elment. Ekkor Roboám király tanácskozott a vénekkel, akik apja, Salamon szolgálatában álltak, amíg élt, és ezt kérdezte: Mit tanácsoltok, milyen választ adjak ennek a népnek?

Azok így szóltak hozzá: Ha jó leszel ehhez a néphez, kegyesen fogadod őket, és jóságosan beszélsz velük, akkor mindig szolgálid lesznek.

De ő nem fogadta meg a vének tanácsát, amelyet tanácsoltak neki, hanem tanácskozott az ifjakkal is, akik vele együtt nőttek fel, és az ő szolgálatára álltak.

Ezt kérdezte tőlük: Mit tanácsoltok? Milyen választ adjunk ennek a népnek, amely így szólt hozzám: Tedd könnyebbé az igát, amelyet apád rakott ránk?!

Az ifjak, akik vele együtt nőttek föl, így szóltak hozzá: Ezt mondd a népnek, amely így szólt hozzád: Apád megnehezítette igánkat, te azért könnyíts rajtunk! Ezt mondd nekik: Az én kisujjam is vastagabb apám derekánál.

Ha tehát apám nehéz igával terhelt meg benneteket, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én meg majd szeges korbáccsal!

Harmadnapra elment Jeroboám és az egész nép Roboámhoz, ahogyan meghagyta a király, hogy térjenek vissza hozzá harmadnapra.

De a király keményen válaszolt nekik. Nem fogadta meg Roboám király a vének tanácsát,

hanem az ifjak tanácsa szerint így szólt hozzájuk: Apám nehezzé tette igátokat, én még nehezebbé teszem. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én meg majd szeges korbáccsal!

Nem hallgatott a király a népre, mert Isten rendelte így, hogy beteljesítse igéjét az ÚR, amelyet a sílói Ahijjá által mondott Jeroboámnak, Nebát fiának.

Mivel a király nem hallgatott rájuk, ezért ilyen választ adott az egész Izráel népe a királynak: Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel! Törődj, Dávid, a magad házával! Hazament tehát egész Izráel.

Roboám pedig Izráel fiai közül csak azoknak maradt a királya, akik Júda városaiban laktak.

Roboám király ugyan kiküldte Hadórámot, a kényszermunkák felügyelőjét, de Izráel fiai megkövezték, és meghalt. Ekkor Roboám király gyorsan harci kocsijára szállt, és Jeruzsálembe menekült.

Izráel tehát elpártolt Dávid házától. Így van ez még ma is.

A tíz északi törzs tehát Jeroboám vezetése alatt volt, aki az aranyborjú imádatába vitte az északi királyságot, és ezzel megalapozta a teljes vallási káoszt, amely ezután ezt a királyságot jellemezte. A lévíták és azok, akik tényleg az Urat szerették, elhagyták északot, és mind Júdába költöztek Roboámhoz.

Amikor Roboám visszaérkezett Jeruzsálembe, összegyűjtötte Júda házát és Benjámint, száznolcvanezer válogatott harcost, hogy megtámadják Izráelt, és visszaszerezzék az országot Roboámnak.

De így szólt az ÚR igéje Semajához, az Isten emberéhez:

Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjámiban:

Így szól az ÚR: Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok testvéreitekkel! Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így. Ők hallgattak is az ÚR szavára és visszatértek, nem mentek Jeroboám ellen.

Roboám Jeruzsálemben lakott és egyes városokat erődítményekké épített ki Júdában.

Így építette ki Betlehemet, Étámot és Tekóát,

Bét-Cúrt, Szókót és Adullámot,

Gátot, Mérésát és Zífet,

Adóraitot, Lákist és Azékát,

Corát, Ajjálónt és Hebrónt. Ezek voltak az erődített városok Júdában és Benjámiban.

Megerősítette az erődítményeket, és parancsnokokat helyezett oda, ellátta élelem-, olaj-, és borraktárakkal,

továbbá mindegyik várost hosszú pajzsokkal és kopjakkal, és rendkívül megerősítette azokat. Így lett az övé Júda és Benjámín.

Az egész Izráelben levő papok és léviták mindenünnen hozzá csatlakoztak.

A léviták elhagyták legelőiket és birtokukat, és átmentek Júdába és Jeruzsálembe, mert kikergették őket Jeroboám és fiai, nem maradhattak az ÚR papjai.

A 12.-ik fejezetben:

Amikor Roboám királysága megszilárdult és megerősödött, elhagyta az ÚR törvényét, és vele együtt egész Izráel.

Amerre a király megy, arra megy a nemzet is.

Roboám király ötödik évében fölvonult Sisák, Egyiptom királya Jeruzsálem ellen, mert hűtlenné váltak az ÚRhoz.

Ezerkétszáz harci kocsi, hatvanezer lovas, megszámlálhatatlan líbiai, szukki és kúsi hadinép jött vele Egyiptomból.

Elfoglalta Júda megerősített városait, és Jeruzsálem alá érkezett.

Akkor Semajá próféta odament Roboámhoz és Júda vezéreikhez, akik Jeruzsálembe gyűltek Sisák elől, és ezt mondta nekik: Ezt mondja az ÚR: Ti elhagytatok engem, azért én Sisák kezébe adlak benneteket.

Akkor megalázták magukat Izráel vezérei, meg a király, és ezt mondták: Igaz az ÚR!

Amikor látta az ÚR, hogy megalázták magukat, akkor így szólt az ÚR igéje Semajához: Megalázták magukat, nem pusztítom el őket, hanem rövidesen szabadulást adok nekik, és nem zúdul haragom Jeruzsálemre Sisák által.

De azért szolgálai lesznek, és megtudják, hogy mit jelent nekem szolgálni, és mit jelent földi királyságokat szolgálni!

Sisák, Egyiptom királya tehát felvonult Jeruzsálem ellen, és elvitte az ÚR templomának a kincseit meg a királyi palota kincseit; mindent elvitt. Még a kerek aranypajzsokat is elvitte, amelyeket Salamon csináltatott.

1939-ben a régészek felfedeztek Egyiptomban egy feljegyzést erről a júdai támadásról. Azt írja a feljegyzés, hogy az egyiptomiak 169 júdai város foglaltak el. Megtalálták Sisák ezüst szarkofágját, amelyben öt aranyba öntötték; ez valószínűleg a jeruzsálemi templomból rabolt arany egy része lehetett. Érdekes régészeti igazolása ez az itt található leírásoknak.

Azután megerősödött Roboám király uralma Jeruzsálemben. Negyvenegy éves volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhét évig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet az ÚR választott ki Izráel valamennyi törzse közül, hogy ott legyen az ő neve. Anyja egy Naamá nevű ammóni asszony volt.

Gonoszságot cselekedett, mert nem kereste állhatatos szívvel az URat.

Roboám története elejétől végig meg van írva Semajá próféta és Iddó látnok történetében, leszármazásával együtt. Roboám és Jeroboám között háborúskodás volt egész életükben.

Azután Roboám pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Fia, Abijjá lett utána a király.

Jeroboám király tizennyolcadik évében Abijjá lett Júda királya.

Három évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Míkájáhú volt, a gibeai Úriél leánya. Háború tört ki Abijjá és Jeroboám között.

Abijjá indította meg a háborút négyszázezer válogatott harcosból álló haderővel. Jeroboám pedig nyolcszázezer válogatott harccsal indult harcba ellene.

Abijjá kiállt a Cemárim-hegyre, amely az Efraim hegyvidékén volt, és így szólt: Hallgassatok meg engem, Jeroboám és egész Izráel!

Nektek tudnotok kellene, hogy az ÚR, Izráel Istene Dávidnak és fiainak adta Izráel királyságát, örökre megmaradó szövetséggel.

De fölkelt Jeroboám, Nebát fia, Salamonnak, Dávid fiának a szolgálja, és föllázadt ura ellen.

Hitvány és elvetemült emberek gyűltek hozzá, és ellene szegültek Roboámnak, Salamon fiának, mivel Roboám még ifjú és lágyszívű volt, és nem volt elég erős velük szemben.

Ti most azt gondoljátok, hogy elég erősek vagytok az ÚR királyságával szemben, amely Dávid fiainak a kezében van, mert nagy tömeggel vagytok, és veletek vannak az aranyborjak, amelyeket Jeroboám csináltatott, hogy isteneitek legyenek.

Elkergettétek az ÚR papjait, Áron fiait és a lévítákat! Olyan papokat szereztek magatoknak, mint más országok népei: akárki eljött egy fiatal bikával vagy hét kossal, hogy fölavassák, papja lehetett azoknak, amik nem istenek.

Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az ÚR mellett, nem hagytuk el őt. A papok az ÚR szolgálatában állnak, Áron fiai és a lévíták is munkában vannak.

Minden reggel és minden este égőáldozatokat és jó illatú füstölőszereket füstölögtetnek az ÚRnak. Sorba rakják a kenyeret a tiszta asztalon, meggyújtják az arany lámpatartó mécseseit minden este, mert mi megtartjuk Istenünknek, az ÚRnak a szolgálatát, de ti elhagytátok őt.

Bizony, velünk van vezérünk, az Isten, és papjai zengő trombitákkal fújnak riadót ellenetek! Izráel fiai, ne harcoljatok őseitek Istene, az ÚR ellen, mert nem boldogultok!

Abijjá elismételte az akkori történelmi eseményeket, és figyelmeztette őket, hogy Isten szava ellen lázzadtak, mert Jeroboámot ültették a trónjukra, aranyborjút imádtak, és megvesztegethető papjaik voltak. Ezzel szemben azt mondja, hogy ők, júdaiak az igaz úton járnak Istennel, és a léviták az igazi papok, akik közbenjárnak Istennél minden nap.

Ekkor Jeroboám kiküldött egy csapatot, hogy lesbe álljanak mögöttük; a sereg ott volt Júdával szemben, a lesben álló csapat pedig mögötte.

Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elől is, hátul is harc vár rájuk, ezért az ÚRhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt.

Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket.

Abijjá és hadinépe nagy vereséget mért rájuk, úgyhogy ötszázezer válogatott férfi esett el halálos sebbel Izráelből.

Ilyen megaláztatás érte Izráel fiait abban az időben, Júda fiai viszont megerősödtek, mert az ÚRra, őseik Istenére támaszkodtak.

Abijjá üldözte Jeroboámot, és a következő városokat foglalta el tőle: Bételt falvaival együtt, Jesánát falvaival együtt és Efravint falvaival együtt.

Nem is tudta többé Jeroboám összeszedni az erejét Abijjá idejében. Az ÚR megverte őt, és meghalt.

Abijjá pedig megerősödött. Vett magának tizennégy feleséget, és nemzett huszonkét fiút és tizenhat leányt.

2 Krónikák 14-18.

És pihenni tért Abijjá az őseihez, eltemették Dávid városában, és fia, Ászá lett utána a király. Az ő idejében béke volt az országban tíz esztendeig.

Ászá azt tette, amit jónak és helyesnek tartott Istene, az ÚR.

Eltávolította az idegen oltárokot és az áldozóhalmokat, összetörte a szent oszlopokat és kivágta a szent fákat.

A júdaiaknak pedig megparancsolta, hogy őseik Istenét, az URat keressék, és teljesítsék a törvényt és a parancsolatokat.

Emlékeztek, hogy Roboám idejében az emberek elfordultak Istentől, és idegen isteneket kezdtek imádni, felállították a szent oszlopokat és az idegen istenek oltárait. Abijjá megengedte mindkét fajta istenimádatot, Ászá viszont a lelki élet megreformálása során eltávolította az idegen istenek oltárait, de nem az összeset.

Eltávolította Júda összes városából az áldozóhalmokat és a tömjénező oltárokot, és uralkodása alatt béke volt az országban.

Épített Júdában megerősített városokat, mert béke volt az országban. Nem viseltek ellene háborút azokban az években, mert nyugalmat adott neki az ÚR.

Ezt mondta a Júdaiaknak: Építsük ki ezeket a városokat, vegyük őket körül várfallal, lássuk el tornyokkal, kapukkal és zárrakkal, míg a mienk az ország, mert kerestük Istenünket, az URat, és ő nyugalmat adott nekünk mindenfelől. El is végezték sikeresen az építkezést.

Ászá haderejét háromszázezer júdai pajzsos és kopjás, továbbá kétszáznyolcvanezer benjámini könnyű pajzsos viselő és íjász alkotta. Ezek mind vitéz harcosok voltak.

Kivonult ellenük az etióp Zerah milliós haderővel és háromszáz harci kocsival, és megérkezett Márésa alá.

Ászá is kivonult ellene, és csatarendbe álltak a Cefatá-völgyben Márésánál.

Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az ÚRhoz: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!

Amikor minden jel ellened szól, és amikor úgy néz ki, hogy esélyed sincs, mindig bölcs dolog az Úrhoz kiáltani.

Ásza felismerte, hogy Istennek nincs szüksége egy nagy hadseregre ahhoz, hogy segítsen, semmibe sem kerül ez neki. Sokszor azt mondjuk, hogy ez egy nagy probléma, ez nagyon nehéz, de nem Isten számára. Mi csak a mi kis emberi korlátaink szempontjából vizsgáljuk a dolgokat, de Isten esetében nem beszélhetünk nehézségekről. Ugyanolyan könnyű Istennek egy rákot meggyógyítani, mint egy fülfájást. Az egyetlen nehézség abból fakad, hogy Istenre ruházzuk a saját emberi korlátainkat. És ez igaz mindnyájunkra, függetlenül attól, hogy ki hol tart a lelki fejlődésében.

Ha valaki elveszítette volna egyik karját és odajönne hozzánk, és azt mondaná, hogy imádkozzunk azért, hogy Isten adjon neki még egy kart, valószínű, hogy ez lenne a válaszuk: „Testvérünk, tudjuk, hogy Isten mindenre képes, de hadd magyarázzuk meg, hogy Isten miért nem adhat neked egy új kezdet...” Mindezt csak azért mondanánk, mert a mi fejünkben Istent korlátokkal ruháztuk fel, és azért is, mert eddig bizonyára nem láttuk még, hogy Isten egy új kart adott volna valakinek. Ez viszont nem jelentheti azt, hogy Isten nem képes, vagy, hogy Isten nem akarna egy új kart adni, ha valaki ezt valóban elhinné. Ez nem lehetetlen Isten számára.

Ha letörjük egy rák lábát, akkor az vissza fog nőni, egy polipnak is új karja nő, ha a másik letörik, a giliszta is újra növeli a testét, ha levágjuk a végét. Vajon Isten jobban szereti a gilisztákat, mint az embereket?

Sajnos mindnyájunk fejében, beleértve az enyémet, ott vannak a korlátok. Be kell ismerjem, hogy én magam sem tudnék igaz hitben imádkozni azért, hogy egy új karja nőjön ki valakinek. Mégis a lényeg az, hogy ugyanolyan könnyű lenne Istennek egy új kart adni valakinek, mint egy fájós lábujjat meggyógyítani.

Ha Isten természetfeletti ereje képes elvenni a fejfájásodat, akkor ugyanaz az hatalma képes lenne egy új kart, vagy akár egy új lábat is adni. A nehézség a mi korlátainkból fakad.

Érdekes, hogy Ászá imájában csak egyetlen kérés van: Segíts meg bennünket! A többi Isten erejéről és hatalmáról szól, hozzátevé, hogy: Rád támaszkodunk. Ez egy nagyon nehéz helyzet, de sokszor belekényszerülünk ebbe a helyzetbe, mert semmi mást nem tudunk tenni. „Istenem, ha Te nem teszed meg, akkor ebből nem lesz semmi.”

Én magam sem jutok el mindig ide, hogy túllépjek saját magamon, és ezért nem mindig támaszkodom Istenre. Úgy tűnik, hogy ha van még egy esély, hogy másképp végezzem el a dolgot, akkor azt még megpróbálom. Legtöbbször csak akkor kezdek Istenre támaszkodni, amikor meg vagyok már győződve, hogy semmi más lehetőség nincs. És még ekkor sem támaszkodom rá nyugodtan, hanem néha még mindig aggódom és félek.

Vajon miért olyan nehéz Istenben bízni és rá támaszkodni? Amikor a mi gyülekezetünk kinőtte a régi helyét, és kifizettük ennek a helynek az előlegét, rövid időn belül a pénz többi részét is le kellett tenni, de az sehol sem volt még. Minden nap errefelé kellett hazamenjek, mindig ránéztem erre a 10 hold földre, és újból és újból pánikba estem.

Mindig elkezdtem magammal beszélni: „Chuck, mit csinálsz te ezekkel az emberekkel? A régi helyen minden olyan jól megy, semmi gond nincs, három alkalom van, és elég pénz folyik be, hogy minden szükségletet fedeztetek, de most ezt miért teszed? Rákényszerítéd az embereket, hogy megvegyék ezt a 10

holdat, és mindez még csak a kezdet, mert legalább egymilló dollár kell ahhoz, hogy erre egy épületet is felépítsetek. Mi van, ha az egész kudarcba fullad, akkor mit fogsz csinálni? Mit fogsz nekik mondani?”

Ott ültem az autóban, néztem ezt az üres földparcellát, és elkezdtem izzadni, miközben a Sátán kínozza az agyamat. Aztán megszólalt az Úr és ezt kérdezte: „Kinek a gyülekezete ez?” „A Tied, Uram.” „Akkor miért aggódsz?” „Nem tudom.” És elhajtottam nagy boldogsággal, áldva az Urat, hogy az Ő gyülekezete, és ha az egész csődbe megy, akkor az Ő csődje lesz, nem az enyém. Ledobtam a vállamról, mert elviselhetetlen volt számomra. Isten azt kérdezte: „Ki okozta a problémát?” „Te, Uram”. „Akkor én fogom megoldani”, mondta az Úr.

És mennyire szeretem azt az érzést, amikor végre eljutok oda, hogy teljesen bízzak az Úrban. Milyen jó, amikor végre abbahagyom az aggódást, a retteget és átadom neki a terhemet, és mondom neki, hogy „te jössz, Uram, ez a Te ügyed. Én Rád fogok támaszkodni.”

Isten gyakran eljuttat minket képességeink határáig, hogy megtanuljunk bízni Benne, és megtanuljunk támaszkodni Rá. Bármilyen is fog történni, mind az Ő gondja lesz.

Isten olyan dolgokat tervez, amikről én még nem is álmodok. Olyan módszerei és lehetőségei vannak, amelyekre én még sohasem gondoltam.

Kezdték azon gondolkozni, hogy a 10 holdat elosztjuk két felé, és egyik felét el tudjuk majd adni, mert jó vásár volt, és így legalább felét vissza fogjuk tudni szerezni a pénznek. A véneknek több hitük volt, mint nekem, mert azt mondták, hogy az egész földre szükségünk van. 10 holdra? Hát mit fogunk azzal csinálni? Az én mottóm: „Gondolkozz szerényen.”

Hát így nem osztottuk fel, és nem adtuk el az 5 holdat, ehelyett az Úr eladta egy kis csücskét a földnek a Shell olajtársaságnak, és a befolyó pénz a teljes kifizetett összeg fele volt. Aztán így segített minket tovább minden héten újabb és újabb kis lépéssel, és így megtartottuk az egész földet. Mire felépítettük az épületet, az egész ki volt fizetve. Nagyon izgalmas látni Isten munkálkodását, de még izgalmasabb akkor, ha megtanulunk Istenben bízni. Ezalatt az idő alatt én is megtanultam Istenre támaszkodni, mert láttam, hogy a probléma sokkal nagyobb, mint amivel én valaha is meg tudnék küzdeni, és ez így van ma is. De ne ijedjete meg, mert már rég nem én vezetem ezt az egészet, nem is merném megpróbálni, mert ez az Ő gyülekezet, az Ő dolga.

Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen!

Mennyivel másabb ez annál, mint amikor emberi ésszel kitalálunk egy programot, és aztán azt kérjük Istentől, hogy álljon mellénk, és áldja meg azt. Arra utasítjuk Őt, hogy figyelmesen hallgassa meg utasításainkat, hogy nehogy

ez az egész kudarcba fulladjon. Ide gyere, és oda menj, és ha ezt elvégezted, akkor tedd meg ezt, és így tovább, mondjuk Istennek

Azt gondoljuk, hogy az imádság arról szól, hogy Istent körbefuttatjuk az életünkben, hogy a mi akaratunkat hajtsa végre. Ez nagyon hibás elképzelés, mert Isten nem arra teremtette az imádságot, hogy eszközként használd a saját akaratod beteljesítésére itt a földön. Ezt a hibát nagyon sokan elkövetik, mert azt hiszik, hogy ha elég erősen hisznek valamiben, akkor ima segítségével beteljesíthetik saját akaratukat. Miért, hát Jézus nem azt mondja, hogy „Kérjétek bármit az én nevemben, és megteszem, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiában.” De igen. Kinek ígérte ezeket a dolgokat? Kinek mondta azt, hogy kérjétek, és adatik? Kinek mondta ezeket? A tömegnek? Nem. Saját tanítványainak!

Mit jelent az, hogy Jézus tanítványa vagyok?

Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.

Kinek mondja tehát Jézus, hogy bármit kérhet? Annak, aki előszöris megtagadta önmagát, így nem magára gondol, nem magáról akar gondoskodni, és nem is kér saját részére, mert megtagadta magát. Annak az embernek beszél, aki teljesen Isten akaratának rendelte alá magát, akárcsak Jézus: „Nem az én, hanem a Te akaratod legyen meg.” Annak mondja mindezt, aki teljes mértékben Őt követi, és ez az ember Isten akaratát akarja megvalósítani.

Ez tehát nem azt jelenti, hogy minden kis kedvtelésem, flancom, testi vágyaim kielégítését kérhetem, hogy luxus életet élhessek. Hanem azt jelenti, hogy annyira el vagyok kötelezve Istennek, hogy már nem a saját dolgom érdekelnek, hanem csak a Királyságban való munkálkodás. A körülöttem levő elveszett lelkekért kérek, azért, hogy Isten munkálkodjon ezekben az életekben is, abban a közösségben, amelyben élek, és milyen dicsőséges látni Isten munkáját ebben a szükségét szenvedő világban.

Az ima célja mindig az kell legyen, hogy Isten akarata legyen meg, nem az enyém. Az imáitok nem fogják megváltoztatni Isten akaratát! Szörnyű lenne, ha ez megtörténhetne, mert Isten akarata a legjobb, ami veletek és a gyerkeitekkel történhet. És mivel annyira szeret titeket, nem fogja érzélem-hullámok következtében megváltoztatni akaratát azért, hogy a kis nyavajgásaitokra válaszolhasson, mert nem látjátok a teljes képet és nem ismeritek a történet egészét, így csak rövidlátó módon gondolkoztok, és nem hosszútávon.

Ezért haragusztok meg néha Istenre, ezért van az, hogy néha nem értitek Őt, ezért van az, hogy gyakran össze vagytok törve, mert nem válaszolja meg imáitokat, annak ellenére, hogy nagyon hittetek abban, hogy munkálkodni fog. Miért nem? Hisz megtettem, ami az én részem volt! Azért, mert Isten célja nem a te akaratod teljesítése, és ez nem lehet az ima célja sem.

Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az ÚRhoz: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit! És megverte az ÚR az etiópokat Ászá és Júda előtt. Megfutamodtak az etiópok, Ászá és hadinépe egészen Gerárig üldözte őket. Elhulltak az etiópok, senki sem maradt életben közülük, mert összetörték az ÚR előtt és serege előtt. A júdaiak igen sok zsákmányt ejtettek. Leverték Gerár környékén minden várost, mert az ÚRtól való rettegés fogta el azokat. Kifosztottak minden várost, mert sok zsákmány volt bennük. A jószágok akleit is lerombolták, és rengeteg juhot és tevét hajtottak el. Így tértek vissza Jeruzsálembe.

JAVITVA 33:43

Azután Isten lelke szállt Azarjáhúra, Ódéd fiára, kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: Hallgassatok rám, Ászá és egész Júda, meg Benjámin! Az ÚR veletek lesz, ha ti is övele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket.

Ez Isten örökkévaló igazsága, amely minden egyes emberre igaz minden időkben.

Ebben az időben Ászá győzelmi mámortól ittas, látta, hogy az Úr hogyan hoz szabadulást, és lelkiileg ilyenkor az ember szédületes magasztatokban jár. Bizonyára mosolyog a próféta intelmén, mert azt gondolja magában, hogy nem kellett volna a beszéd végét elmondania, mert úgysem fogja elhagyni Istent sohasem. De várjunk csak egy pillanatra! Nagyon figyeljétek mindig, amikor Isten valamivel kapcsolatban figyelmeztet, függetlenül attól, hogy éppen abban a pillanarban milyen erősnek érzitek magatokat azon a területen, mert Isten nem vesztegeti a szavait hiába. Ha valamivel kapcsolatban figyelmeztet titeket, akkor annak a figyelmeztetésnek oka van. Figyeljétek oda, mert pontosan azon a területen fogtok később elbukni.

Szerintem egyiketek sem bukott el olyan dolgokban, amikkel kapcsolatban Isten előzőleg ne figyelmeztetett volna titeket. De figyelmen kívül hagyjátok, és azt gondoltátok, hogy ti vagytok a helyzet urai, és a figyelmeztetés ellenére oda mentetek, ahova nem kellett volna. Isten nem figyelmeztet hiába.

Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül. De ha nyomorúságában megtért az ÚRhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta.

Azokban az időkben nem volt biztonságban sem az eltávozó, sem a hazatérő, mert sok győtrelem szakadt mindazokra, akik ezekben a tartományokban laktak. Egyik nép a másik népet, egyik város a másik várost zúzta szét, mert Isten gyötörte őket mindenféle nyomorúsággal.

Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma!

Amikor Ászá meghallotta ezt a beszédet, Ódéd próféta prófétálását, összeszedte az erejét, és eltávolította az utálatos bálványokat Júda és Benjámint egész földjéről, meg azokból a városokból, amelyeket elfoglalt Efraim hegyvidékén. Ezután megújította az ÚR oltárát, amely az ÚR csarnoka előtt volt.

Majd összegyűjtötte egész Júdát, Benjámint és azokat, akik Efraim, Manassé és Simeon törzséből jövevényként náluk laktak. Mert sokan átpártoltak hozzá Izráelből, amikor látták, hogy vele van Istene, az ÚR.

Összegyűltek tehát Jeruzsálemben, Ászá uralkodása tizenötödik évében, a harmadik hónapban,

és áldoztak az ÚRnak azon a napon az odavitt zsákmányból hétszáz marhát és hétezer juhot.

Majd szövetségre léptek, hogy őseik Istenét, az URat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel;

Milyen nagyszerű, hogy azórt kötöttek egymással szövetséget, hogy teljes szívükkel és lelkükkel az URat fogják keresni. Milyen nagyszerű dolog, amikor az emberek egy lelki megújulásért kötnek egymással szövetséget, elkötelezik magukat, hogy mindent alárendelnek Istennek beleértve önmagukat is.

de meg kell halnia mindenkinek, aki nem keresi Izráel Istenét, az URat, kicsinek és nagyoknak, férfiaknak és nőknek egyaránt.

Ezzel azonban egy kicsit túllőttek a célon. Nem lehet az istenfélelmet törvénybe foglalni, mert ha ilyen törvények működnének, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalni. Mégis bámulatra méltó, hogy milyen hatalmas buzgóságuk volt az Úr felé: az URat fogjuk szolgálni, és ha valaki nem követ minket ebben, akkor elpusztítjuk azt.

És megesküdtek az ÚRra fennhangon ujjongva, trombita- és kürtzó mellett.

Szerettem volna ott lenni, és látni, amikor az emberek szíve az Úr felé fordult, és látni, hogy milyen hatalmas lelki magasságokban járnak.

Örvendezett egész Júda az eskünek, mert teljes szívvel tettek esküt, és egy akarattal keresték Istent, és meg is találták. Az ÚR pedig nyugalmat adott nekik mindenfelől.

Ászá király még anyját, Maakát is eltávolította anyakirálynői méltóságából, mivel egy undok bálványt csináltatott Asérá tiszteletére. Ászá azonban kivágatta ezt az undok bálványt, darabokra törte, és a Kidrón-pataknál elégette.

Izráelben nem szüntek meg az áldozóhalmok, de Ászának tiszta volt a szíve egész életében.

Bevitte az Isten házába apja szent adományait, meg a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat.

Nem volt háború Ászá uralkodásának harmincötödik évéig.

Ászá uralkodásának harminchatodik évében Baasá, Izráel királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni, vagy tőle átjönni.

Ekkorra Ászá már nagyon gazdag lett és megerősödött, mert 25 éven keresztül béke volt az országban.

Ekkor Ászá ezüstöt és aranyat hozott ki az ÚR házának és a királyi palotának a kincseiből, és elküldte Benhadadnak, Arám királyának, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel:

Szövetség van köztünk, az volt már apám és apád között is. Nézd, küldök neked ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel Baasával, Izráel királyával kötött szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen!

Benhadad hallgatott Ászá királyra, és hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte. Leverték Ijjónt, Dánt, Ábél-Maimot és Naftáli városainak minden raktárát. Amikor ezt Baasá meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és beszüntette a munkát.

Ászá király pedig munkára fogta egész Júdát, és elhordták Ráma köveit és gerendáit, amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Gebát és Micpát.

Ászá terve sikeresen megvalósult. Saját katonai kapcsolatai és erőforrásai segítségével megvásárolta a probléma megoldását. De...

Abban az időben elment Hanáni látnok Ászához, Júda királyához, és ezt mondta neki: Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az ÚRra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege.

Nem volt-e az etiópoknak és líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa? Mégis kezembe adta őket az ÚR, mivel rá támaszkodtál.

Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed!

Ekkor Ászá éppen a sikerére és diplomáciai érzékére lehetett nagyon büszke, mire a próféta eljön hozzá, és megfeddi őt: már nem az ÚRban bízol, hanem az emberek erejében. Már nem Isten nevében harcolsz, már nem Őt hívod segítségül, mert úgy gondolod, hogy te magad is meg tudod oldani ezt a helyzetet. Nem emlékszel, hogy hogyan segített akkor, amikor az a hatalmas etióp hadsereg megtámadott?

Itt egy nagy igazságot olvashatunk ismét, amelyet a szívetekbe kellene égessetek:

az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Isten használni szeretné az életeteket, szeretne megáldani titeket, szeretné az Ő erőforrásait rátok zúdítni, és olyan embereket keres, akiket használhat arra, hogy a erőforrásait rajtuk keresztül eljuttathassa a világba. Istennek emberekre van szüksége ahhoz, hogy kinyúljon e szükségét

szenvedő világ felé, és ezért olyan embereket keres, akiknek a szíve teljesen feléje fordul.

Istenem, add, hogy a szívünk teljesen feléd forduljon! Istenem, vedd le a szemünket a világ dolgairól, a mi saját vágyainkról, céljainkról és ambícióinkról. Istenem, add, hogy a szívem csak feléd forduljon!

Isten azt az embert keresi, akinek az élete összhangban van az Ő céljaival és akaratával. Amikor megtalálja ezt az embert, és amikor ez az ember kéri Istentől a Királyság építéséhez szükséges dolgokat, akkor Isten már előre eldöntötte, hogy meg fogja adni neki ezeket, mert nem azért kér, hogy azokat a saját vágyaira költse.

Jakab azt írja, hogy „azért nem kaptok, mert saját vágyaitokra akarjátok eltékozolni”. Sokszor csak azért kérünk, hogy saját vágyainkat töltsük be, de Isten olyanokat keres, akiknek a vágyuk teljesen Isten munkájának végzése felé fordul. A világ kétségbeejtő helyzetben van, és Istennek szüksége van emberekre, hogy elérje azt.

Használható szeretnék lenni Isten számára, és ez az állandó és folyamatos imádságom. Tudom, hogy nagyon könnyen el lehet térülni Isten terveinek és céljainak megvalósításától, és végül egy polcon fogunk porosodni. De én nem szeretnék oda kerülni, hanem használható szeretnék maradni, hisz ez az egyetlen oka annak, hogy ezen a rothadó helyen, ebben a romló világban megmaradjak. És amikor elkezdek saját céljaim megvalósításáért élni, akkor az az imám, hogy Istenem azonnal vigyél ki innen, mert pazarolom az életem olyan dolgokra, amelyek egyáltalán nem számítanak.

Csak egyetlen valódi cél van már: hogy az legyek, akivé Isten akar formálni, hogy olyan szolgája legyek, aki az Ő akaratát teljesíti az életemen keresztül. Ilyen ember akarok lenni, mert még nem vagyok teljesen ilyen, de ez a vágyam, hogy ilyenné váljak. Isten ismeri a szívem vágyát, és azt is tudja, hogy teljesen elköteleztem magam Jézus Krisztusnak, hogy az az ember legyek, akit Isten használni tud.

Ászá azonban bosszús lett a látnokra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt.

Ez a király uralkodása elején olyan imádságot mondott, amely lelki reformokat okozott a nép körében, és most pedig haragos lett, mert a próféta Isten igazságát mondta a szemébe.

Uralkodása harminckilencedik évében megbetegedett. Ászának a lába és betegsége egyre súlyosbodott. De betegségében sem az ÚRhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz.

Mindez arra enged következtetni, hogy ha az Urat kereste volna, akkor az Úr meggyógyította volna a lábát. De Ászá már korábban elkezdett az emberekre támaszkodni. Az emberekben bízni viszont hiábavalóság, sokkal jobb az Úrban bízni. Tragikus történet ez. Annak az embernek, aki az elején teljesen az Úrban bízott és ennek következtében hatalmas győzelmeket aratott, lelki reformot hozott, úgy ért véget az élete, hogy az emberekben kezdett bízni, és ezért meghalt.

Utána a fia, Jósáfát lett a király, aki erősen tartotta magát Izráellel szemben. Csapatokat rendelt Júda megerősített városaiba, és helyőrséget helyezett el Júda országában, meg Efraimnak azokban a városaiban, amelyeket apja, Ászá foglalt el.

Az ÚR Jósáfáttal volt, mert ősenek, Dávidnak a korábbi útjain járt, és nem kereste a Baalokat, hanem atyja Istenét kereste, és az ő parancsolatai szerint élt, nem pedig Izráel cselekedetei szerint.

Ezért az ÚR megerősítette kezében a királyi hatalmat. Egész Júda ajándékot adott Jósáfátnak, úgyhogy gazdagsága és dicsősége igen nagy lett.

Mivel az ÚR útjain járt, egyre bátrabb lett, és újból eltávolította Júdából az áldozóhalmokat és a szent fákat.

Uralkodása harmadik évében kiküldte vezéreit, Ben-Hailt, Óbadját, Zekarját, Netanél és Míkájehút, hogy tanítsanak Júda városaiban.

Lévíták is voltak velük: Semajáhú, Netanjáhú, Zebadjáhú, Aszáél, Semirámót, Jehónátán, Adónijáhú, Tóbijáhú, és Tób-Adónijá lévíták, és velük együtt Elisámá és Jehórám papok.

Tanítottak tehát Júdában, náluk volt az ÚR törvénykönyve is, amikor bejárták Júda valamennyi városát, tanítva a népet.

Evangelizáló csapatokat küldött mindenfelé Júdába, hogy Isten törvényeit tanítsák nekik, és ismét Isten legyen életük középpontjában.

Ezért az ÚR rettegést támasztott a Júda körül levő országok királyaiban, és nem mertek háborút indítani Jósáfát ellen.

A filiszteusok is hoztak Jósáfátnak hódoló ajándékot és adót ezüstben; az arabok pedig nyájakat hoztak neki, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz kecskebakot.

Jósáfátnak egyre nagyobb lett a hatalma. Várat és raktárvárosokat épített Júdában.

Sok készlete volt Júda városaiban, Jeruzsálemben pedig vitéz férfiakkal álló katonasága volt.

Ezeknek száma majdnem egymillió volt.

Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsősége, amikor Aháb sógorává lett.

Áháb minden idők egyik leggonoszabb királya volt Izraelben. Nem tudom, hogy Jósafát miért került vele kapcsolatba.

Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen.

Aháb, Izrael királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek, akárcsak te, és az én népem, akárcsak a te néped; veled leszünk a háborúban!

De Jósafát ezt mondta Izrael királyának: Kérdezd meg előbb az ÚR igéjét!

Izrael királya azért összegyűjtötte a prófétákat, négyszáz embert, és megkérdezte őket: Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert Isten a király kezébe adja azt!

Jósafát azonban ezt mondta: Nincs itt az ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk?

Izrael királya így felelt Jósáfátnak: Van még egy ember, aki által megkérdezhetjük az URat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósafát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király!

Ekkor Izrael királya odahívta egyik udvari emberét, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért.

Izrael királya és Jósafát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve, mindegyik a maga trónján. Ott ültek Samária kapubejáratánál a téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük.

Cidkijáhú, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod!

A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az ÚR a király kezébe adja azt!

A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak, legyen azért a te beszéded is olyan, mint az övék, és ígérj jót!

De Míkájehú így felelt: Az élő ÚRra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az én Istenem mond.

Amikor a királyhoz érkezett, a király megkérdezte tőle: Míká! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ő így felelt: Vonuljatok föl, és járjatok szerencsével! A kezetekbe kerül.

A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR nevében?

Erre ő így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken, mint egy nyáját, amelynek nincs pásztora. Az ÚR pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével!

Ekkor Izrael királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat?

Míkájehú pedig ezt mondta: Halljátok az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbán és balján.

És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Ahábot, Izráel királyát, hogy fölvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta.

De előlépett egy lélek, megállt az ÚR előtt, és így szólt: Majd én rászedem őt! Az ÚR ezt kérdezte tőle: Hogyan?

Az így felelt: Elmegyek, és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így!

Íme így adott az ÚR hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az ÚR kimondta veszedet.

Ekkor odalépett Cidkijáhú, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem valamerre az ÚR lelke, és csak veled beszél?

Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor szobáról szobára mész, hogy elrejtőzz.

Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogjátok Míkájehút, vigyétek Ámón városparancsnokhoz és Jóás királyfihoz,

és mondjátok: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és szűkösen tápláljátok kenyérrel és vízzel, amíg békében vissza nem térek!

Míkájehú így szólt: Ha csakugyan békében térsz vissza, nem az ÚR beszélt általam. Majd ezt mondta: Hallja meg ezt az egész nép!

Elég nehéz tisztán látni, hogy Isten miként munkálkodott ebben az esetben. Miért engedné meg Isten, hogy egy hazug lélek hatalmába kerítsen négyszáz prófétát, hogy becsapják a királyt, és az harcba induljon. Nem akarok nagyon belemélyedni, de tudjuk, hogy Isten mindent az Ő céljaira teremtett. Még a Sátán is Isten céljainak megvalósításáért létezik, azokkal a korlátokkal együtt, amelyeket Isten állított fel neki. A Sátán panaszkodott is ezek ellen a korlátok ellen Jób esetében.

Amikor Isten megteremtette az embert, akkor szabad akaratot és a választás szabadságát adta neki. Ahhoz azonban, hogy ennek a szabad akaratnak értelme legyen, az is kellett, hogy legyen valami ami közül az ember választhat. Ha nem lett volna választási lehetőség, akkor nem sok értelme lett volna a választás szabadságának. Ha minden jó lett volna a világegyetemben, akkor nem lett volna választási lehetőség, ezért Isten meg kellett engedje a Sátánnak, hogy fellázzadjon azért, hogy megtudhassa, hogy az ember szíve szerint valóban Őt szereti-e és szolgálja. Isten szeretetet és kapcsolatot keresett az emberrel, és nem tudhatta, hogy ez a szeretet valóságos-e vagy nem, ha nincs meg a választási lehetőség a rosszra is.

Ezért engedte meg a Sátán lázadását, ezért helyezte a fát az Édenkert közepébe, ezért engedte, hogy válasszon az ember a jó és rossz közül, hogy valódi beteljesülése legyen az ember szeretete által.

Isten nekünk is azért adott választási képességet és lehetőséget, mert nem muszály szeressük Istent, nem muszáj Őt válasszuk, nem muszály kifejezzük iránta érzett szeretetünket, de ha akarjuk, akkor erre van lehetőségünk. Ha pedig ezt az utat választjuk, akkor Isten tudni fogja, hogy ez a mi választásunk volt, és ez a szívünk vágya. De választhatom azt, hogy utálok Őt, hogy ellene lázzadok,

hogy életemet teljesen a saját vágyaim betöltésére élem. Ha viszont a másik utat választom, akkor Isten tudja, hogy a szeretetem valódi.

Ezért engedte meg Isten, hogy a hazug lélek a próféták száján keresztül szóljon, és Áháb harcba induljon Ramoth-Gileádba. Vajon nem tudott volna Isten valami mást használni erre? Dehogynem. De Ő így döntött, és én nem vitathatom Isten döntéseit. Azt sem tudom, hogy miért választott engem, de nagyon örülök a választásának, és nem vitatkozom vele. Eldöntöttem, hogy nem vitatom Isten választásait, mert tudom, hogy Ő sokkal bölcsebb nálam.

Azután felvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen.

Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába.

Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát!

Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, azt gondolták, hogy ő Izráel királya. Ezért körülfogták, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az ÚR megsegítette; Isten másfelé terelte őket.

A harci kocsik parancsnokai ugyanis látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle.

Egy ember pedig találomra meghúzta íját, és eltalálta Izráel királyát a szíjak és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg, és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem!

Mivel azonban az ütközet egyre hevesebb lett azon a napon, Izráel királyának állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben estig. Napnyugtakor aztán meghalt.

Isten prófeciája ismét beteljesült, és Jósáfát visszatért Jeruzsálembe.

2 Krónikák 19-27.

Jósáfát, Júda királya, jó király volt, kevés kivételtől eltekintve. Lelki reformokat vezetett be, de volt egy kevésbé jó oldala is: Áhábbal, Izrael királyával szőtt barátsága. Áháb talán Izrael leggonoszabb királya volt. A Biblia szerint a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel. És Áháb a világot képviselte. Ezek után elég nehéz megérteni, hogy Jósáfát miért kereste ennek a gonosz embernek a barátságát. Ennek a kapcsolatnak a következményei igen pusztítóak voltak, nem elsősorban Jósáfát esetében, hanem a fiára vonatkozóan.

Jósáfát, Júda királya pedig sértetlenül tért vissza jeruzsálemi palotájába. Ekkor elébe ment Jéhu látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósáfát királynak: A bűnöst kellett segítened, és az ÚR gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az ÚR haragja.

A Bibliában azt olvashatjuk, hogy „hogyan lehet barátságban a világosság a sötétséggel? Milyen közösségben lehet Krisztus a hitegetőkkel?” És arra is figyelmeztet, hogy ne építsünk felemás kapcsolatot egy hitetlennel. A királyt megfeddi a próféta ezért a barátságért, és azért a segítségért, amit a hitetlen királynak adott.

Bár volt benned valami jó is, mert kiirtottad az országból a szent fákat, és állhatatos szívvel kerested az Istent.

Ezután Jósáfát Jeruzsálemben maradt. De újra meg újra kiment a nép közé, Beérsebától fogva egészen Efraim hegyvidékéig, és megtérítette őket őseik Istenéhez, az ÚRhoz.

Bírákat nevezett ki az országban, Júda minden megerősített városában, városról városra,

és ezt mondta a bírának: Nézzétek meg jól, mit tesztek, mert nem emberek, hanem az ÚR megbízásából ítéltetek, és ő lesz veletek az ítélethozatalban.

Most azért rettegjétek az ÚRtól, és vigyázzatok, hogy mit tesztek, mert Istenünk, az ÚR nem tűri a hamisságot, a személyválogatást és a vesztegetés elfogadását!

Jeruzsálemben is nevezett ki Jósáfát lévitákat, papokat és izráeli családfőket az ÚRra tartozó ügyeknek és a jeruzsálemi lakosok pöreinek az intézésére.

Ezt parancsolta nekik: Így járjatok el az ÚR félelmében, hűséggel és tiszta szívvel:

Jó lenne, ha minden bíró ezeket a szavakat a szobája falára ragasztaná, és olvasná minden nap.

A 20.-ik fejezetben olvashatjuk:

Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt.

Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Éngediben vannak,

Ezékielnél olvashatjuk, hogy ugyanezen a helyen lesz egy másik ütközet is, amikor szintén népek fognak összefogni Izrael ellen, és az utolsó napokban meg fogják támadni őket, de őket is el fogják pusztítani ebben a völgyben. Így fog megisméltódni a történelem, mert Ezékielnél olvashatjuk, hogy minden ember kardja a testvére ellen fog fordulni, azaz Izrael ellenségei egymás ellen fordulnak, és ezenkívül Isten ítélete is ki fog öntetni rájuk.

megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán!

Bizonyos értelemben Isten uralkodik minden nép fölött, mert bármi is történik a földön, minden Isten akaratából történik. Mégis, szűkebb értelemben véve Jézus elismerte, hogy jelenleg a Sátán uralkodik a földön. Ő azonban csak azért uralkodik, mert Isten megengedi neki, hogy ezt megtegye. Az ember szabad akarattal rendelkezik, és eldöntheti, hogy kit választ saját életének uralkodójává.

Az emberek többsége a Sátánt választotta saját uralkodójának, és Isten nem bírálja fölül az ember választását, hanem tiszteletben tartja azt.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust, és felvitte egy magas hegyre, ezt mondta neki:

„Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom.

A Sátán azzal büszkélkedik, hogy minden az övé a földön, és Jézus nem vonta ezt kétségbe. Miért is jött el Jézus a földre? Hogy megváltsa a világot, mert az a Sátán uralma alatt volt. Jézus a Sátánt e világ hercegének nevezte. Pál e korszak istenének nevezte őt.

Szűkebb értelemben véve tehát jelenleg a Sátán uralkodik a földön. Amikor az Antikrisztus színre fog lépni, akkor a Sátán át fogja adni neki hatalmát és trónját – olvashatjuk a Jelenések 13.-ik fejezetében. A Sátán azt mondta Jézusnak, hogy minden hatalom az enyém, és annak adom, akinek akarom, és oda fogja adni az Antikrisztusnak, aki a világ fölött fog uralkodni.

Érdekes, hogy milyen sok világi vezetőnek volt mély elkötelezettsége az okkult dolgokkal kapcsolatban. Hitlert is a fehér mágia urai tartották ellenőrzésük alatt. Ezek sokan Peruba menekültek Hitler halála után.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a következőképpen imádkozzanak:

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,

jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is;

Azért imádkozunk tehát, hogy jöjjön el az Ő országa és legyen meg az Ő akarata, mert még nem jött el az Ő királysága, és nem lett meg az Ő akarata: Nem látjuk még azt a világot, amelyet Isten szándékozik teremteni: Nem akar olyan világot, amely tele van szenvedéssel, háborúval, nehézséggel, levegőszennyeződéssel. A Biblia azt mondja, hogy amikor eljön, hogy megalapítsa a királyságát, akkor a földet úgy fogja ellepni az igazság, ahogy a víz ellepi a tengert. Ebben az időben a Sátán megkötöztetik, és a föld gyomrába vettetik, amíg Jézus ezer évig uralkodni fog a földön.

Jósafát azt mondta, hogy az Úr uralkodik a földön, és ez alatt azt értette, hogy általánosságban Isten az egész világmindenség fölött uralkodik, de ebben a világegyetemben van egy bolygó, amely Isten ellen lázzadt, és ennek eredményeképpen szenved, és még nagyobb nehézségek felé halad.

URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben.

Istenünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak.

És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták:

Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket!

Itt Salamon imádságára utal, amelyet Salamon a templom felszentelésénél mondott.

Jósafát először elismeri Isten nagyságát, erejét és azt, hogy Ő hozta ide a népet erre a földre, majd megemlíti Isten ígéreteit, hogy amikor hozzá fordulnak nehézségükben, akkor Ő segíteni fog rajtuk.

De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket,

ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adtál.

Istenünk, ítéld meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk.

Milyen sokszor voltam hasonló helyzetben, amikor a helyzet annyira nehéz volt, hogy csak az Úr felé tudtam fordulni, és tőle kérni bölcsességet, útmutatást és segítséget.

Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené.

Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-puszta előtt találkoztok velük.

Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR!

Isten dicső ígérete: ne féljenek, mert ez nem az ő háborújuk, hanem Istené. Milyen jó, amikor Isten vívja meg a harcot, és Ő áll a mi védelmünkben. Dávid azt mondta: „Az Úr az én menedémem és erősségem, nem félek akkor sem, ha a hegyek elmozdulnak, és a tengerbe omlanak.” Milyen nagyszerű dolog, amikor Isten az én erősségem és védelmem.

Isten jelenlétének tudata mindig az egyik legbiztosabb mód a félelem elűzésére. Nagyon félhetek, de ha felfogom, hogy Isten velem van, akkor hirtelen elmúlik a rettegésem. De amikor elveszítem Isten jelenlétének tudatát, amikor a dolgokat nem a megfelelő perspektívában látom, és elfelejtem, hogy az életem az Ő kezében van, és elkezdem magam cipelni a terheimet, akkor rettegni kezdek.

Dávid is azt kérdezte: „miért csüggedsz lelkem, miért vagy annyira felzaklatva énbennem?” Néha azért csügged el a lelkem, mert elfelejtem, hogy minden Istené, én magam is, és Ő velem van. Dávid mondta azt is, hogy „Bízzál az Úrban, mert Ő megszabadít.” Elfelejtetted, hogy az Úr ül a trónon? Hányszor és hányszor elfelejtjük ezt, és saját kezünkbe vesszük a harcot, egész addig, amíg a kétségbeesés határára jutunk, de Isten azt mondja, hogy ne csüggedjünk, mert Ő maga lesz velünk.

Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat.

A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izrael Istenét.

Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok!

Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonala előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete!

Van lehetőség arra, hogy győztesnek érezd magad még mielőtt a harc befejeződik. Pál azt mondta, hogy „mindezekkel szemben föltőbb diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.” Mit jelent az, hogy föltöbb diadalmaskodunk? Azt, hogy a harc vége előtt már tudod, hogy győztesen fogsz kikerülni belőle, sőt már az ütközet előtt tudod, hogy tied a győzelem, Isten győzelme ott van a szívedben és a lelkedben. Örülsz, és dicséred Istent már azelőtt, hogy meglátnád az Ő munkájának beteljesedését.

Jósafát serege is újjongott és örült, mert Isten ígérete szerint tudták, hogy Ő fogja elpusztítani ellenségeiket. Még mielőtt eljutottak volna a völgybe, ahol az ellenség volt, már akkor kiáltottak és dicsérték Istent azért, mert megígérte nekik a győzelmet. Milyen nagyszerű lett volna látni azt a kb. 200.000 embert, akiket egy kórus vezetett, és akik újjongva mentek az ellenségeik felé előre, a győzelem biztos tudatában, dicsérve Istent.

Amikor elkezdték az újjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széir-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek.

Ti is győzelmet arathattok a dicséretetek által, ha megtanuljátok dicsérni az Urat, és sok időt töltötök dicsérve Őt az ígéretei miatt. Amikor nehézséggel állunk szemben Isten ígéreteit kell szembe állítsuk ezekkel, és dicsérjük az Urat, hogy megígérte a győzelmet nekünk minden helyzetben.

Nem arra gondolok, hogy azért kellene dicsérjétek az Urat, mert olyan sok a tartozásotok, hogy nem tudjátok kifizetni azokat, de azt gondolom, hogy azért igenis lehet Őt dicsérni, mert azt ígérte, hogy „minden szükségleteiteket be fogja tölteni, az Ő dicsősége és gazdagsága szerint Jézus Krisztusban.” Miközben Istent dicsérem e nagyszerű ígéretei miatt, Isten munkálkodni kezd. Ez a munkálkodás gyakran nagy titok számomra, mert nem tudom, hogy mit és hogyan fog tenni, de ezt látom, hogy elkezd végezni azt a munkát, amely végül eredményre vezet.

Sok időt töltünk azzal, hogy panaszkodunk az Úrnak életünk körülményei és nehézségei miatt. Ha azt az időt azonban arra használnánk, hogy köszönetet mondanánk neki és dicséretet azért, mert gondoskodik rólunk, megőriz minket, vigyáz ránk, és megáld minket, akkor megtapasztalhatjuk azt a győzelmet, amelyet Ő hoz el a mi életünkbe.

Ha elkezdem dicsérni az Urat, hirtelen megváltozik az egész. Amikor elkezdem megköszönni neki az Ő jóságát és szeretetét, az egész hozzáállásom megváltozik, és a félelemből, csalódásból és aggodalomból a bizalomba és a győzelembé fordul át.

Az ammóniak és a móábiak a Széir-hegyvidék lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széir lakóival, egymás pusztulását segítették elő.

Mire a júdabeliek a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit voltak a földön, és senki sem menekült meg.

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és titeket is ugyanilyen módon menekíthet meg a nehéz helyzetekből.

Akkor odament Jósáfát és hadinépe, hogy összeszedjék a zsákmányt. Tömegével találtak náluk főszerelést, ruhákat és értéktárgyakat. Annyit zsákmányoltak, hogy el sem bírták. Három napig szedték össze a zsákmányt, olyan sok volt.

A negyedik napon összegyülekeztek az Áldás-völgyben, hogy ott áldják az URat. Ezért hívják azt a helyet Áldás-völgynek még ma is.

Azután visszatértek Jósáfát vezetésével a júdaiak és a jeruzsálemiek mindnyájan. Örömmel tértek vissza Jeruzsálembe, mert örömet szerzett nekik az ÚR: megszabadította őket ellenségeiktől.

És bevonultak Jeruzsálembe lantokkal, citerákkal és harsonákkal az ÚR házához.

Az Istentől való rettegés fogta el az országok összes királyságát, amikor meghallották, hogy az ÚR harcolt Izráel ellenségei ellen.

Ezért békében élt Jósáfát országa, mert Istene nyugalmat adott neki mindenfelől.

Így uralkodott Jósáfát Júdában. Harmincöt éves volt, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Azúbá volt, Silhi leánya.

Apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR.

Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, mert a nép nem ragaszkodott szívből ősei Istenéhez.

Jósáfát egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva Jéhúnak, Hanáni fiának történeteiben, amelyeket fölvettek az Izráel királyairól szóló könyvbe.

Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez.

Ahazjá Áhábnak a fia volt, és ő is egy nagyon gonosz ember volt. Jósáfát furcsamód ragaszkodott ezekhez az Izraeli királyokhoz.

Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették.

Eliezer azonban, a márésai Dódaváhú fia így profétált Jósáfát ellen: Mivel társultál Ahazjával, összezúzza művedet az ÚR! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak Tarsísba eljutni.

Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Jórám lett a király.

Testvérei, Jósáfát fiai ezek voltak: Azarjá, Jehiél, Zekarjáhú, Azarjáhú, Míkáél és Sefatjáhú. Ezek mind Jósáfátnak, Júda királyának a fiai voltak.

Apjuk sok ajándékot adott nekik: ezüstöt, aranyat, drágaságokat és megerősített városokat Júdában. De a királyságot Jórámnak adta, mert ő volt az elsősülött. Amikor azonban Jórám elfoglalta apja királyságát, és megszilárdult hatalma, összes testvérét fegyverrel gyilkoltatta meg, sőt néhány izraeli vezető embert is. Harminckét éves volt Jórám, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben.

Izrael királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.

Itt következik be az a baj, aminek Jósafát izraeli királyokkal való barátsága volt az oka, hisz valószínű, hogy amikor Ahábhoz kezdett járni, akkor magával vitte Jórámot is és ő meglátta Aháb lányát, és beleszeretett. Így vette el Jórám a gonosz Aháb király lányát. Aháb pedig a hírhedt Jezábel fia volt. Így aztán Jórám felesége ugyanolyan gonosz módon befolyásolta Jórámot, mint annak idején Jezábel Ahábot. Lehet, hogy az apa azt mondta, hogy tudom, hogy hová megyek, mit csinálok, és tudom, hogy hogyan viselkedjek, de a fia lett a kapcsolat áldozata.

Vigyáznunk kell azokra a kapcsolatokra, amelyeket kialakítunk, nemcsak magunk miatt, mert lehet, hogy mi magunk képesek volnánk megfelelően kezelni azokat, de arra is kell gondoljunk, hogy milyen hatása lehet ezeknek a családunkra, a gyerekeinkre, mert lehet, hogy ők nem lesznek képesek ezekkel a nyomásokkal szemben ellenállni. Ha Jósafát nem ment volna Ahábhoz, akkor bizonyára a fia sem vette volna feleségül Aháb lányát, mert nem találkozott volna vele. Ennek a kapcsolatnak az ára az volt, hogy Aháb többi fiának kioltották az életét.

JAVITVA 43:52

De az ÚR nem akarta elpusztítani Dávid házát, mert szövetséget kötött Dáviddal, és megígérte, hogy mécseset ad neki és fiainak mindenkor.

Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak. Ezért Jórám odavonult vezéreivel és összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait.

Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el tőle Libná is, mert Jórám elhagyta ősei Istenét, az URat.

Ő is csináltatott áldozóhalmokat Júda hegyein, és így paráznaságba vitte Jeruzsálem lakóit, és félrevezette Júdát.

Eljutott azonban hozzá Illés próféta írása, amely így hangzott: Ezt mondja az ÚR, ősdnek, Dávidnak az Istene: Mivel nem apádnak, Jósafátnak az útján jártál, sem Ászának, Júda királyának az útján,

hanem Izrael királyainak az útján jártál, és paráznaságba vitted Júdát meg Jeruzsálem lakóit, ahogyan Aháb háza népe is paráznaságba vitte népét, sőt még testvéreidet, apád háza népét is legyilkoltattad, akik jobbak voltak nálad, azért az ÚR nagy csapással sújtja népedet, fiaidat, feleségeidet és egész vagyonedat.

Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, annyira, hogy betegséged miatt minden nap kijön a beled.

Vannak olyanok, akik nehezen fogadják ezt el, mert a Királyok második könyvéből úgy tűnik, hogy Illés még Jósafát idejében meghalt. Illés Izrael prófétája volt Áháb idejében az északi királyságban. A Királyok második könyvének második fejezetéből azonban kiderül, hogy a könyv írója azért említi meg Illés halálának történetét, mert azután Izraeltől Júda felé fordul, és nem követ kronológiai sorrendet. Kb. hat év különbségnek kellene itt lenni, de Illés halálát nem kronológiai sorrendben szúrja be a Királyok második könyvébe.

Majd fölingerelte az ÚR Jórám ellen a filiszteusokat és az arabokat, akik az etiópok mellett laktak.

Fölvonultak Júda ellen, betörték oda, és elvittek minden kincset, ami csak található volt a király palotájában, sőt fiait és feleségeit is. Nem maradt más fia, csak Jóáház, a legkisebbik fiú.

A királyság egyre gyorsabban halad a pusztulás felé, sok nép támadja, és minden értéket magukkal visznek, az embereket is pusztítják.

Mindezek után gyógyíthatatlan bélbajjal verte meg őt az ÚR.

Így volt ez napról napra, és amikor eljött életének a vége, két napig kizáródott a bele a betegség miatt, és szörnyű kínok között halt meg. Népe nem gyújtott olyan tüzet a tiszteletére, mint amilyet ősei tiszteletére gyújtott.

A tűzgyújtás a halott megsíratásával függött össze, de őt nem sírátták.

Utána Jeruzsálem lakói a legkisebb fiát, Ahazját tették királlyá, mert az idősebbeket mind legyilkolta az a rablócsapat, amely az arabokkal a táborra tört. Így lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia.

Negyvenkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omri unokája.

Ő is Aháb házának az útjain járt, mert anyja volt a tanácsadója, aki bűnbe vitte.

Azt tette, amit rossznak tart az ÚR, éppúgy, mint Aháb háza, mert azok voltak a tanácsadói apja halála után, és megrontották.

Az ő tanácsukat követte akkor is, amikor Jórámmal, Aháb fiával, Izrael királyával együtt háborút viselt Hazáél arám király ellen Rámót-Gileádjáért, de az arámok megsebesítették Jórámot.

Ezért visszatért Jezréelbe, hogy kigyógyíttassa magát a sebekből, amelyeket Rámában ejtettek rajta, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Jezréelben, mivel beteg volt.

De Isten akaratából veszére lett Ahazjának, hogy Jórámhoz ment. Mert odaérve, kivonult Jórámmal együtt Jéhú, Nimsi fia ellen, akit az ÚR fölkenetett, hogy Aháb házáat kiirtsa.

Amikor Jéhú ítéletet tartott Aháb háza fölött, ott találta Júda vezéreit és Ahazjá testvéreinek a fiait, akik Ahazjá szolgálatára álltak, és legyilkoltatta őket.

Ahazját is megkerestette, és elfogták őt, mert Samáriában rejtőzött, és elvitték Jéhoúhoz, aki megölette. De eltemették őt, mert ezt mondták róla: Jósáfát unokája volt, aki tiszta szívvel kereste az URat. Ahazjá családjából azonban nem volt senki, akinek lett volna ereje magához ragadni a királyságot.

Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztította Júda királyi házában minden ivadékát.

De Jósabat, a király leánya fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta a királyfiak közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a hálósobába vitte. Így rejtette el őt Ataljá elől Jósabat, Jórám király leánya, Jójádá főpap felesége, aki Ahazjá húga volt; így Jóást nem tudta Ataljá megöletni.

És náluk volt elrejtve hat évig az Isten házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott.

A hetedik évben nekibátorodott Jójádá, és szövetkezett a századparancsnokokkal: Azarjáhúval, Jeróhám fiával, Jismáéllal, Jehóhánán fiával, Azarjáhúval, Óbéd fiával, Maaszéjáhúval, Adájáhú fiával és Elisáfáttal, Zikri fiával.

Ezek bejárták Júdát, összegyűjtötték Júda valamennyi városából a lévitákat meg Izráel családfőit, és Jeruzsálembé jöttek.

Az egész gyülekezet szövetséget kötött a királlyal az Isten házában. Ezt mondta nekik Jójádá: A király fiának kell uralkodnia, mert az ÚR ígérete Dávid fiainak szó!

Ezt tegyétek tehát: egyharmada azoknak a papoknak és lévitáknak, akik a nyugalom napján lépnek szolgálatba, őrizze az ajtókat, egyharmada a királyi palotánál, egyharmada pedig a Jeszód-kapunál legyen. Az egész hadinép pedig legyen az ÚR háza udvaraiban.

Senki se menjen be az ÚR házába, csak a papok és a szolgálatot végző léviták mehetnek be, mert ők szentek. Az egész nép pedig ügyeljen arra, amit az ÚR rendelt.

A léviták vegyék körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig be akar menni a templomba, azt meg kell ölni! A király mellett legyenek, akármerre jön-megy!

A léviták és egész Júda mindenben úgy járt el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette embereit, a nyugalom napján szolgálatba lépőket, meg azokat, akik a nyugalom napján a szolgálatból kilépnek, mert Jójádá főpap nem engedte el ezeket a csapatokat.

Jójádá főpap odaadta a századparancsnokoknak Dávid király lándzsáit, kis és nagy pajzsait, amelyek az Isten házában voltak.

Odaállította az egész hadinépet dárdával a kezükben a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, úgyhogy körülvették a királyt. Akkor kivezették a királyfit, és fejére tették a koronát; kezébe adták az uralkodás okmányát, és így királlyá választották. Jójádá és fiai felkenték őt, és felkiáltottak: Éljen a király!

Ataljá meghallotta az odaözönlő nép lármáját, akik a királyt dicsőítették, és bement a nép közé az ÚR házába.

Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen a bejáratnál, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül és fújja a kürtöket, és látta az énekeseket a hangszerekkel, akik a dicsérő énekeket vezették, akkor Ataljá megszaggatta ruháját, és ezt mondta: Összeesküvés! Összeesküvés!

De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló századparancsnokoknak, hogy vezessék ki a sorok között, ha pedig valaki utánamegy, azt öljék meg fegyverrel. A főpap ugyanis nem akarta, hogy az ÚR házában öljék meg.

De amikor a királyi palota kocsibejáratához ért, rátámadtak és megölték ott.

Jójádá azután szövetséget kötött az ÚR, az egész nép és a király között arra nézve, hogy az ÚR népe lesznek.

Jóás ekkor még csak hét éves volt, és amíg Jójádá főpap élt, addig csak bábkirály lehetett, hisz ő nevelte föl, és így nagy befolyása volt rá. Ez a befolyás egy új lelki ébredést eredményezett Júdában.

Azután az egész nép behatolt a Baal templomába, és lerombolta. Oltárait és bálványképeit összezúzták, Mattánt, a Baal papját pedig meggyilkolták az oltárok előtt.

Jójádá a papokra és a lévitákra bízta az ÚR háza felügyeletét, ahogyan Dávid osztotta be őket az ÚR házához, hogy égőáldozatokat mutassanak be az ÚRnak, amint az meg van írva Mózes törvényében, vigadozva és énekelve, Dávid rendelkezése szerint.

Kapuőröket rendelt az ÚR háza kapuihoz, hogy ne mehessen be senki, aki bármi okból tisztátalan.

Azután maga mellé vette a századparancsnokokat, az előkelőket és azokat, akik a népen uralkodtak, meg az egész köznépet, és lekísérték a királyt az ÚR házából. A Felső-kapun át bevonultak a királyi palotába, és a királyi trónra ültették a királyt.

Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték fegyverrel.

Jóás hétéves korában lett király, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Cibjá volt, Beérsebából származott.

Jóás Jójádá főpap egész életében azt tette, amit helyesnek lát az ÚR.

Jójádá két feleséget szerzett neki, ő pedig fiaikat meg leányokat nemzett.

Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az ÚR házát.

Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévitákat, és ezt mondta nekik: Menjetek el Júda városaiba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házát esztendőről esztendőre javítgassák. De siessetek a dologgal! A léviták azonban nem siettek.

Akkor hívatta a király Jójádát, a vezetőjüket, és ezt mondta neki: Miért nem ügyeltél arra, hogy a léviták hozzák Júdából és Jeruzsálemből azt a járandóságot, amelyet Mózes, az ÚR szolgálja és a gyülekezet kirótt Izráelre a bizonyosság sátra javára?!

Mert az elvetemült Ataljá és fiai hagyták omladozni az Isten házát, és a Baalokra fordították mindazt, ami az ÚR házának volt szentelve.

Ekkor azt parancsolta a király, hogy csináljanak egy ládát, és tegyék az ÚR háza kapuja elé.

És kihirdették Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az ÚRnak azt a járandóságot, amelyet Mózes, az Isten szolgája kirótt Izraelre a pusztában.

Akkor minden vezető ember és az egész nép örömmel vitt és dobott pénzt a ládába, amíg az meg nem telt.

Valahányszor bevitették a ládát a lévítákkal a királyi felügyelőségre, és látták, hogy mennyi pénz van benne, odament a király kancellárja és a főpap megbízottja, és kiürítették a ládát, azután megint visszavitték a helyére. Így jártak el időről időre, és sok pénzt gyűjtöttek össze.

Ezt azután átadta a király és Jójádá az ÚR házán folyó munka vezetőinek. Ezek pedig kőfaragókat és ácsokat fogadtak az ÚR háza javítására, és vasmunkásokat meg rézműveseket az ÚR háza tatarozására.

A munka végzői dolgoztak, és kezük alatt jól haladt a javítás munkája. Helyreállították az Isten házát régi formájában, és megerősítették azt.

Amikor ezt bevégezték, a megmaradt pénzt elvitték a királynak és Jójádának. Ők pedig csináltattak abból felszerelési tárgyakat az ÚR házába, a szolgálathoz való eszközöket, áldozati csészéket és arany- meg ezüstedényeket. Ezekkel mutatták be az égőáldozatokat az ÚR házában állandóan, Jójádá egész életében.

Azután megöregedett Jójádá, és betelve az élettel, meghalt. Százharminc éves volt halálakor.

Dávid városában a királyok mellé temették, mivel jót cselekedett Izraelben Isten és az ő háza ügyéért.

Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk,

és elhagyták őseik Istenének, az ÚRnak a házát, szent fákat és bálványszobrokat tiszteltek. Emiatt a vétkük miatt szállt az ÚR haragja Júdára és Jeruzsálemre.

Küldött hozzájuk prófétákat, hogy térítsék meg őket az ÚRhoz. Azok figyelmeztették is őket, de nem figyeltek rájuk.

Akkor az Isten felruházta lelkével Zekarját, Jójádá főpap fiát, aki a nép elé állt, és ezt mondta nekik: Azt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az ÚR parancsolatait? Nem válik az javatokra! Mivel elhagytátok az URat, ő is elhagyott benneteket.

Erre azok összeesküdtek ellene, és a király parancsára ott az ÚR háza udvarában megkövezték.

Nem gondolt Jóás király arra a szeretetre, amelyet annak az apja, Jójádá tanúsított iránta, hanem legyilkoltatta a fiát. Amikor ez haldoklott, azt mondta: Lássá meg ezt az ÚR, és kérje számon!

Érdekes, hogy később a zsidók már-már imádni kezdték őseiket. Mindig azzal kérkedtek, hogy „a mi atyáink, a mi atyáink...”. Amikor Jézus beszélt velük, akkor is mindig az őseikre hivatkoztak, mintha azok annyira igazak és szentek lettek volna. Jézus egyik nap azt kérdezte tőlük, hogy „melyik prófétát nem ölték meg atyáitok?”

István is ugyanerre hívta fel a figyelmüket a nagytanács előtt, és szétoszlatta azt a hamis képet, amely arról szólt, hogy az atyáik olyan igazak voltak. Erre nagyon felbőszültek, és végül halálra kövezték őt.

Jézus az egyik példabeszédében mondja, hogy egy úr elutazott, és a szőlőjét a szolgálóira bízta. Amikor eljött a szüret ideje, küldött egy szolgát hozzájuk, hogy átvegye a gyümölcs eladásából származó pénzt tőlük, és vigye el neki. Ők azonban megölték ezt a szolgát, végül azt mondta, hogy akkor a saját fiát küldi el, mert azt biztosan tisztelni fogják. De a mikor az odament azt mondták, „íme itt az örökös, öljük meg, és miénk lesz az örökség”.

Jézus ebben a példabeszédben magáról és a prófétákról beszélt, akiket megölték, majd Isten Fiát, őt is meg akarják ölni. Majd azt kérdezte, hogy „mit fog tenni az Atya? Elveszi a szőlőt a gonosz szolgálóktól, és másoknak fogja adni.” Jézus próféciája arról szólt, hogy az evangélium a pogányokhoz fog eljönni, és Isten Lelke ránk fog kiöntetni.

Egy év múlva fölvonult ellene Arám hadereje. Betörték Júdába és Jeruzsálembe, és megölték a hadinép valamennyi vezérét, akik a nép élén álltak, az összes zsákmányt pedig elküldték Damaszkusz királyának.

Bár kevés emberrel tört be az arám sereg, mégis igen nagy haderőt adott kezükbe az ÚR, mivel ezek elhagyták őseik Istenét, az URat. Így hajtották végre Jóáson az ítéletet.

Amikor eltávoztak tőle, súlyos betegségben hagyták hátra, és a saját szolgáló esküdtek össze ellene Jójádá főpap fiának a vére miatt. Ágyában gyilkolták meg, és meghalt. Dávid városában temették el, de nem a királyok temetőjében.

A 25.-ik fejezetben:

Huszonöt éves korában lett király Amacjá, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jehóaddán volt, Jeruzsálemből származott.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, de nem teljes szívvel.

Amikor királyi hatalma megszilárdult, meggyilkoltatta azokat az udvari embereket, akik levágták apját, a királyt.

De a fiaikat nem ölette meg, mert így van megírva a törvényben, Mózes könyvében, amit az ÚR megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia!

Azután összegyűjtötte Amacjá Júdát, és felállította őket családonként ezredesek és századosok vezetésével, minden Júdait és benjáminit. Amikor besorozta őket húszévestől fölfelé, háromszázezer válogatott kopjás és pajzsos harcképes embert talált köztük.

Azonfelül Izráelből százezer vitéz harcost fogadott zsoldjába, száz talentum ezüstön.

Elment azonban hozzá az Isten embere, és ezt mondta: Ne induljon el veled, ó király, Izráel serege, mert nem lesz az ÚR Izráellel, az efraimiakkal.

Hanem menj magad a harcba, viselkedj bátran, különben elbuktat téged Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson.

Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeli csapatnak adtam? Az Isten embere így felelt: Tud az ÚR neked annál többet is adni!

Az Efraimból érkezett csapatot különválasztotta tehát Amacjá, hogy menjenek haza. Ezek nagy haragra gerjedtek Júda ellen, és lángoló haraggal tértek haza. Amacjá pedig nekibátorodott, elindította hadinépét, elment a Sós-völgybe, és levágott tízezer széiri embert.

Tízezret pedig élve fogtak el a júdaiak. Fölvitték őket egy kőszikla tetejére, és letaszították a szikla tetejéről, úgyhogy mindnyájan összezúzódtak.

Annak a csapatnak az emberei pedig, akiket visszaküldött Amacjá és nem mehettek vele az ütközetbe, rátörtek Júda városaira Samáriából egészen Béthorónig, levágtak háromezer embert, és nagy prédára tettek szert.

Miután Amacjá visszatért az edómiak leveréséből, elhozta a széiriek istenszobrait, és felállította azokat, mint a saját isteneit, leborult előttük, és tömjénezett nekik.

Ezért haragra gerjedt az ÚR Amacjá ellen, prófétát küldött hozzá, aki ezt mondta neki: Miért folyamodtál ennek a népnek az isteneihez, hiszen saját népüket sem mentették meg a te kezedből?

De amikor így beszélt hozzá, azt mondta neki a király: Talán a király tanácsosává tettek téged? Hagyd abba, különben megölnék! A próféta abbahagyta ugyan, de még ezt mondta: Tudom, hogy az Isten elhatározta pusztulásodat, amiért ezt tetted, és nem hallgattál tanácsomra.

Amacjá, Júda királya tanácsot tartott, és ilyen üzenetet küldött Izráel királyához, Jóáshoz, aki Jóáház fia, Jéhú unokája volt: Jöjj, szálljunk szembe egymással!

Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt az üzenetet küldte a libánoni cédrusfának: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót.

Te azt gondold, hogy mivel leverted Edómot, ezért felfuvalkodottan dicsekedhetsz. Maradj csak otthon! Miért rohannál veszedbe? Hiszen elesel Júdával együtt!

Másszóval, elégedj meg a győzelmeddel, és ne rohanj veszedbe.

De Amacjá nem hallgatott rá, mert Isten azt akarta, hogy Jóás kezébe kerüljenek, mivel Edóm isteneihez folyamodtak.

Ezért fölvonult Jóás, Izráel királya, és szembeszálltak egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bétsemesnél.

De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült.

Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Jóáház unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bétsemesnél, és Jeruzsálembe vitette. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban.

Elvitte az Isten házában és Óbéd-Edómnál talált összes aranyat, ezüstöt és minden folszerelést, továbbá a királyi palota kincseit, azonkívül túszoikat szedett, és így tért vissza Samáriába.

Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a halála után.

Amacjá egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben.

Attól az időtől fogva, hogy Amacjá eltért az ÚRtól, összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utána küldtek Lákisba, és ott megölték.

Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Júda fővárosában.

Miért rohannál vesztedbe? Ez egy nagyon jó figyelmeztetés, mert az emberek gyakran hiszik azt, hogy bűnbe keveredhetnek anélkül, hogy valami bajuk származna belőle. Azt hiszik, hogy játszhatnak a tűzzel, de nem égnek meg. Érdekes, hogy a legnagyobb veszély gyakran a legnagyobb győzelmek után fenyeget, mert a győzelem után el kezdünk bízni önmagunkban. Már-már keressük az összetűzést, a kísértést, hogy legyőzhessük azt.

De ez a fajta játék a bűnnel általában saját vereségünkkel végződik. A júdaiak is vesztek, és aztán a védelmi rendszerük nagy részét le is rombolták.

Amikor kísértésbe esünk, akkor a védekezési képességünk egy része is odatesz. Legelőször nagy harc van még, nem esel bele egykönnyen, de amikor beadod a derekad, akkor a védelmi rendszered egy része már elpusztul, így legközelebb már nincs akkora ellenállásod, és könnyebben meg tudod tenni azt a dolgot, mert már előzőleg egyszer megtetted. Nem volt már elég nagy a belső erőd, és aztán harmadszorra még könnyebb volt.

Az Izraeliek elvitték a kincseket is. Amikor a Sátán legyőz, akkor kincseitek egy részét is magával viszi: a tisztaságotok, ártatlanságotok egy részét elrabolja, mert a saját vesztetekbe rohantatok. Ne játszodozzatok a bűnnel, és ne menjetek az ellenség táborába azért, mert harcolni akartok, és be akarjátok bizonyítani, hogy milyen erősek, milyen kemények vagytok.

A 26.-ik fejezet:

Akkor Júda egész népe fogta a tizenhat éves Uzziját, és őt választotta királlyá apja, Amacjá helyett.

Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez.

Tizenhat éves volt Uzzijá, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben.

A második leghosszabb uralkodása volt Izraelben, Manassé után.

Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott.

*Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett apja, Amacjá.
Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az URat kereste, sikert adott neki Isten.*

Amíg Isten van első helyen az életedben, addig sikeres leszel. Jézus azt mondta, hogy ne aggódjatok azért hogy mit esztek, mit isztok, vagy miben ruházkodok, mert ezekért a pogányok aggódnak, de
De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.
Istent kell első helyre helyezzük életünkben!

Uzzijjá hadba vonult a filiszteusok ellen, és lerombolta Gát várfalát, Jabné várfalát és Asdód várfalát, sőt városokat épített Asdódnál és a filiszteusok között. Isten megsegítette őt a filiszteusok ellen, a Gúr-Baalban lakó arabok ellen és a meúniak ellen.

Az ammóniak is adót fizettek Uzzijjának, és eljutott a híre egészen Egyiptomig, mert egyre jobban erősödött.

Azután őrtornyokat épített Uzzijjá Jeruzsálemben a Szöglet-kapunál, a Völgykapunál meg a Sarok fölött, és megerősítette azokat.

A pusztában is épített őrtornyokat, és sok kutat ásatott, mert sok jószága volt az alföldön és a síkságon. Földművesei és vincellérei voltak a hegyeken és a gyümölcsösben, mert szerette a földművelést.

Volt Uzzijjának kiképzett harcosokból álló hadereje is, amely csapattestenként vonult a harcba. Ezeknek a számát Jeiel kancellár és Maaszéjáhú előljáró segítségével Hananjáhú, a király egyik parancsnoka állapította meg.

A hadköteles vitézek családfőinek a száma összesen kétezer-hatszáz volt.

Az ő parancsnokságuk alá tartozó haderő háromszázhetezer-ötszáz kiképzett harcosból állt, akik hatalmas erővel segítették a királyt az ellenség ellen.

Fölszerelte Uzzijjá az egész sereget pajzzsal, dárdával, sisakkal, páncéllal, íjjal és parittyakövel.

Csináltatott Jeruzsálemben ötletesen kitervelt hadigépeket az őrtornyokra és a szegletbástyákra, nyilak és nagy kövek kilövésére. Így azután messzire eljutott a híre, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött.

Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az ÚR ellen. Bement ugyanis az ÚR templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron.

Ezt csak és kizárólag a papok tehették meg.

De bement utána Azarjá főpap és vele együtt az ÚR papjai, nyolcvan erős ember.

Elébe álltak Uzzijjá királynak, és ezt mondták neki: Nem a te dolgod, Uzzijjá, hogy illatáldozatot mutass be az ÚRnak, hanem Áron fiaié, a papoké, akiket azért szenteltek föl, hogy ők mutassák be az illatáldozatot. Menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válik dicsőségedre az ÚRistennél!

Erre felbőszült Uzzijjá, akinek éppen a kezében volt az áldozathoz való füstölőedény. De amikor felbőszült a papok ellen, poklos folt jelent meg a homlokán az ÚR házában levő papok előtt, az illatáldozati oltár mellett.

Amikor Azarjá főpap és a többi pap feléje fordult, látták a poklos foltot a homlokán. Ekkor kiűzték onnan, de ő maga is sietett kimenni, mert az ÚR verte meg őt.

Uzzijjá király poklos maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az ÚR házából. Fia, Jótám állt a királyi palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött.

Uzíjja jó király volt, de ereje teljében bukott el. Mégis népszerű volt, a nép jólétben élt uralkodása alatt, és hírneve volt messze földön.

Az emberek bíztak benne, mert okos király volt, sok új fegyvert találtak fel és építettek az ő idejében. Ézsaiás próféta ebben az időben élt, és prófétálni kezdett röviddel Uzíjja halála után. Ézsaiás hatodik fejezetében ezt olvashatjuk:

Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot.

Addig az időig Ézsaiás is, mint a többi ember, mind Uzíjja királyra figyelt, és lenyűgözte őt ennek az embernek a tehetsége. Uzíjja hős volt az emberek szemében, és Isten el kellett távolítsa Uzíjját ahhoz, hogy Ézsaiás megláthassa az Urat.

Szörnyű dolog, amikor egy ember eltakarja előlünk Isten képét, annak ellenére, hogy sok jót cselekedett.

Amikor meghalt nagy kétségbeesés volt országszerte, hogy most mi lesz, hisz az ő idejében jólétben éltek, de most üres a trón. Isten ekkor adott Ézsaiásnak egy látomást az Ő trónusáról, jelezve ezzel, hogy a színpalak mögött Ő uralkodik.

Huszonöt éves volt Jótám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jerúsá volt, Cádók leánya.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. Egészen úgy tett, ahogyan apja, Uzzijjá, csak hogy ő nem ment be az ÚR templomába. A nép azonban továbbra is romlott volt.

Ő építette meg az ÚR háza felső kapuját, sokat épített a Várhegy kőfalán is.

Júda hegyvidékén városokat épített ki, az erdőkben pedig várakat és őrtornyokat épített.

Harcolt az ammóniak királya ellen, és le is győzte. Az ammóniak abban az esztendőben száz talentum ezüstöt, tízezer kór búzát és tízezer kór árpát fizettek neki. Ugyanannyit küldtek neki az ammóniak a második és a harmadik évben is.

És hatalmassá lett Jótám, mert állhatatosan Istenének, az ÚRnak az útján járt.

Jótám egyéb dolgai, háborúi és életútja meg van írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben.

Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben.

Akkor pihenni tért Jótám az őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Áház lett a király.

Az Ótestamentum különböző részekből áll. Az első rész Mózes könyveiből áll, utána pedig a nép történetét elbeszélő könyvek következnek, és ezek Józsuéval kezdődnek, egészen a Királyok és a Krónikák végéig, majd Ezsdrás és Nehémiás könyvei is történelmi könyvek, de ezek már a fogságból való visszatérésről szólnak.

Ezek után következnek a költészet könyvei: Jób, Zsoltárok, Példabeszédek, Prédikátor, és Énekek Éneke. Majd a nagypróféták jönnek, akik csak azért nagyok, mert hosszú könyveket írtak, majd a kisebb prófétai könyvek fejezik be az Ószövetséget.

A költészet könyveit az eddig tanulmányozott történelmi idők alatt írták, pl. Jób kb. Mózes első könyvének ideje alatt írták, lehet, hogy Jób Ábrahámmal egyidőben élt.

A zsoltárok főleg Dávid idejében íródtak, de Mózes, Salamon és Ászáf is írt zsoltárokat.

A próféták főleg a most tanulmányozott királyok idejében íródtak: Ézsaiás, Jeremiás. Fontos dolog, hogy tudjuk, hogy mikor éltek a próféták, ahhoz, hogy még jobban megértsük az általuk küldött üzeneteket.

2 Krónikák 28-36.

Elérkeztünk a nemzet végnapjaihoz, ezek a fogságba hurcoltatás előtti napok. Áház király kezd uralkodni, aki egy igen gonosz király volt, és uralkodása során a királyság soha nem látott mélységekbe süllyed. A következő királyok közül Hezekiás jó király volt, Manassé gonosz, majd Jósiás ismét nagyon jó volt, de minden esetben, amikor egy gonosz királyhoz érünk, úgy tűnik, hogy a gonoszságuk egyre nagyobb mélységet ér el.

Húszéves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit őse, Dávid, amit helyesnek lát az ÚR, hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt istenszobrokat is csináltatott a Baaloknak.

Tömjénezett a Ben-Hinnóm völgyben, és a fiait elégette áldozatul, azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. Áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden bujazöld fa alatt.

Sokan elmélkednek azon, hogy vajon Isten miért rendelte el a kánaániak kiirtását, amikor Izrael gyermekei bevonultak az országba, mert nagyon kegyetlennek tűnik Isten részéről, hogy elpusztítson minden ott lakó embert. Sokan nem értették, hogy a szeretet Istene hogyan rendelheti el egy emberi faj kiirtását. Ha viszont elkezdjük tanulmányozni istenimádatuk részleteit és a kultúrájukat, akkor láthatjuk, hogy mi volt ennek az oka. Ezek az emberek olyan mélységekbe süllyedtek, hogy idővel saját magukat pusztították volna el.

A Baál-imádat egyik szokása a gyerekek elégetése volt. Izzásig felforrósították a kőből vagy fémből készült Baál szobrokat. Ezeknek a szobroknak a karjai előrenyúltak, és az ujjai az ég felé meredtek, hogy így tarthassák a kisdedeket. Amikor a szobrok már vörösén izzottak, akkor behelyezték a babákat a karjaikba, és így áldozták fel őket a Baálnak. Áház is ezt cselekedte a saját gyermekeivel, és minden egyéb pogány istenimádó szokást bevezetett, ezáltal megtagadva az Élő, Igaz Isten imádatát.

Látható, hogy mivel az izraeliek nem engedelmeskedtek Istennek, és nem írtották ki őket teljesen a földről, ezért ezeknek szokásaikat fokozatosan kezdték átvenni, megfertőződtek, majd végül mindez a pusztulásukat okozta.

Isten ettől a méregtől szerette volna megóvni őket, hogy továbbra is az Igéret földjén maradván Őt szolgálhassák, de a saját engedetlenségük végül bukásukhoz vezetett, mert megengedték, hogy a körülöttük levő emberek befolyásolják őket.

Ebben a történelmi időszakban, Áház és főleg Ezékiás idejében, Ézsaiás volt Isten prófétája, és az ő könyvében olvashatunk azokról az emberekről, akik az asztrológiában, a csillagjósolásban, és hasonló hamis dolgokban hittek. Ezékiás

után, Manassé volt az, aki elrendelte, hogy Ézsaiást fűrészeljék ketté, mert nem akarta többé Isten Igéjét hallani. Aztán Jósiás idejében Isten újabb prófétát támasztott, Jeremiást, aki így beszél a néphez ebben az időszakban:

Cserélt-e pogány nép isteneket? - pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal.

Még a pogányok is a saját hamis isteneiket imádják nemzedékről nemzedékre. Az is igaz, hogy a hamis istenek imádata vonzó a test vágyainak betöltésére, így aztán nincs is lelki küzdelem. Ha az Élő Igaz Istent imádjuk, az belső konfliktushoz vezet. Attól a pillanattól kezdve, hogy elfogadom Jézus Krisztust megváltómnak, a testem a lelkem ellen lázzad, és a lelkem a testem ellen, mert ezek ketten ellentétesek.

A pogányok tehát nem cseréltek isteneket, de Isten azt mondja népének, hogy *Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.*

A folyóvíz egy állandóan folyó, életet adó víz, a víztartók viszont hatalmas üregek, amelyeket a sziklákba vájtak Izraelben, hogy azokban tárolják a téli esők során összegyűlő vizet. De tudjuk, hogy mi történik azzal a vízzel, amely egy ilyen tartályban összegyűl: nemsokára állottá válik, mozgó farkincák kezdenek úszkálni benne. És még ezt a vizet sem tudják megtartani, mert gyakran a sziklákban levő repedések miatt eltűnik belőlük a víz. Az ilyen megrepedt barlangüreget már csak sírhelynek lehet használni. Még az Olajfák hegyén is találunk egy olyan temetkezési helyet, amelyet eredetileg víztárolónak akartak használni, de nem tartotta meg a vizet.

Áház elfordult Istentől, és ezeket a szörnyű, utálatos szokásokat követte, amikért Isten a kánaáni népekre ítéletet mondott. Azért rendelte el Isten a kiirtásukat, hogy ne fertőzzék meg a saját népét, de engedetlenségük megfertőzte őket és végül a nép pusztulásához vezetett.

Áház gonoszsága miatt gyorsan csökkent a királyság ereje:

Ezért Arám királyának a kezébe adta őt Istene, az ÚR. Megverték, sok foglyot hurcoltak el tőle, és Damaszkuszba vitték őket. Izráel királyának is a kezébe került, és az is nagy vereséget mért rá.

Pekah, Remaljáhu fia ugyanis levágott Júdában egy napon százhuszezer embert, akik mind bátor harcosok voltak. Ugyanis elhagyták őseik Istenét, az URat.

Zikri, egy efraimi vitéz pedig meggyilkolta Maaszéjáhút, a király fiát, Azrikámot, a palota felügyelőjét és Elkánát, a király helyettesét.

Az izráeliek fogságba vittek honfitársaik közül kétszázézer asszonyt, fiút és leányt. Nagy zsákmányt is szereztek tőlük, és a zsákmányt elvitték Samáriába.

De volt ott az ÚRnak egy prófétája, név szerint Ódéd; ez kiment a Samáriához érkező sereg elé, és ezt mondta: Őseitek Istene, az ÚR haragra gerjedt Júda

ellen, és a kezetekbe adta őket, ti pedig sokat levágtatok közülük eget verő indulatotokban.

És most azt gondoljátok, hogy leigázhatjátok a júdaiakat és jeruzsálemieket, hogy rabszolgáitokká és rabnőitekké legyenek, pedig ezáltal magatokat teszitek vétkeseké Istenetek, az ÚR előtt.

Azért most hallgassatok rám: Engedjétek vissza a honfitársaitok közül ejtett foglyokat, különben az ÚR izzó haragja fordul ellenetek!

Akkor előállt néhány efraimi főember: Azarjáhú, Jehóhánán fia, Berekjáhú, Mesillémót fia, Jehizkijáhú, Sallum fia és Amász, Hadlaj fia, azokkal szemben, akik a hadjáratból jöttek,

és ezt mondták nekik: Ne hozzátok ide a foglyokat, mert amit ti akartok, az a mi vétkünkhöz lesz az ÚR előtt, és a mi bűneinket és vétkeinket szaporítja, pedig ugyanis sok a vétkünkhöz, és az ÚR izzó haragja fenyegeti Izráelt.

Otthagyták azért a fegyveresek a foglyokat és a zsákmányt a vezető emberek és az egész gyülekezet előtt.

Ekkor név szerint kijelölt férfiak álltak elő, és gondjaikba vették a foglyokat: a mezíteleneket mind felöltöztették a zsákmányból, ruhát és sarut, ételt és italt adtak nekik, és bekenték őket olajjal. A gyengéket szamarakon szállították, és elvitték őket honfitársaikhoz Jerikóba, a pálmák városába; azután visszatértek Samáriába.

Abban az időben követeket küldött Áház király AsszírIA királyához, hogy segítse meg őt.

Még az edómiak is betörték, megverték Júdát, és foglyokat ejtettek.

A filiszteusok pedig a Sefélá-alföld városaiban és Júda déli tartományában fosztogattak. Elfoglalták Bétsemest, Ajjálónt, Gedérót, Szókot és falvait, Timnát és falvait, Gimzót és falvait, és oda települtek.

Bizony, megalázta Júdát az ÚR Áház júdai király miatt, mert támogatta az erkölcstelenséget Júdában, és nagyon hűtlenné lett az ÚRhoz.

Rátört azért Tiglat-Pileszer, AsszírIA királya, és megostromolta ahelyett, hogy támogatta volna.

Mert Áház kifosztotta ugyan az ÚR házáat és a király meg a vezető emberek palotáját, és AsszírIA királyának adta, de ez sem segített rajta.

Nyomorúsága idején továbbra is hűtlen volt az ÚRhoz Áház király.

Damaszkusz isteneinek áldozott, akik megverték őt, de ezt mondta: Mivel Arám királyait megsegítik isteneik, ezért nekik áldozom, és engem is megsegítenek! Pedig ezek okozták bukását, és egész Izráelét is.

Világosan megfogalmazva olvashatjuk, hogy a problémák oka az, hogy elfordultak Istentől, és a nyomorúság idején Áház még mélyebbre süllyedt a förtelembe, és a szíriaiak isteneit kezdte imádni, mert azt gondolta, hogy ha a szíriaiak legyőzték őket, akkor az ő isteneik erősebbek kell legyenek a mi Istenünknel. Végül pedig ez okozta a nép vesztét.

Összeszedte Áház az Isten háza fölszerelését, és összetörette az Isten háza fölszerelését, az ÚR háza ajtóit pedig bezáratta. Azután oltárokat csináltatott magának Jeruzsálemben minden utcáson.

Júda minden egyes városában áldozóhalmokat csináltatott, és más isteneknek tömjénezett. Így bosszantotta ősei Istenét, az ÚRat.

Egyéb dolgai és egész életútja elejétől végig meg van írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben.

És pihenni tért Áháb az őseihez, és eltemették őt a fővárosban, Jeruzsálemben, de nem Izráel királyainak a temetőjébe vitték. Fia, Ezékiás lett utána a király.

Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben.

Érdekes, hogy Áháb minden gonoszsága ellenére Ezékiás lelkileg nagyon jó király volt. Talán azért, mert látta az apja bukását, látta, hogy mit tett az apja uralkodása a nemzettel. Mégis érdekes látni azt, hogy egy ilyen istentelen apának, hogyan lehetett egy ennyire lélekben járó fia. Egyik oka az lehet, hogy Ezékiást erősen befolyásolta Ézsaiás próféta, és így uralkodása kezdetén azonnal elkezdte apja istenkáromló munkájának lerombolását.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett az őse, Dávid.

Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az ÚR háza ajtóit, és kijavítottatta azokat.

Azután visszahozta a papokat és a lévítákat, és összegyűjtötte őket a Keleti-téren.

És ezt mondta nekik: Hallgassatok rám, lévíták! Szenteljétek meg magatokat, és szenteljétek meg őseitek Istenének, az ÚRnak a házát! Hordjatok ki minden undok bálványt a szentélyből!

Mert hűtlenné váltak őseink; azt tették, amit rossznak lát Istenünk, az ÚR, és elhagyták őt. Elforgították arcukat az ÚR hajlékától, hátat fordítottak neki.

Még a csarnok ajtóit is bezárták, eloltották a mécseseket, nem hoztak illatáldozatot, és nem mutattak be égőáldozatot a szent helyen Izráel Istenének.

Ezért haragudott meg az ÚR Júdára és Jeruzsálemre. Ezért tette őket iszonyatossá, borzasztóvá és gúny tárgyává, amint magatok is látjátok.

Ezért hullottak el őseink fegyver által, ezért vannak fogságban fiaink, leányaink és feleségeink.

Azért elhatároztam, hogy szövetséget kötök Izráel Istenével, az ÚRral, és akkor elfordul tőlünk lángoló haragja.

Fiaim, ne tétlenkedjete! Hiszen titeket választott ki az ÚR, hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozzatok.

Ezékiás első dolga az, hogy Jehova imádatát visszaállítsa. A templomot előzőleg bezárták, és szeméttel volt tele, nem voltak napi áldozatok, nem égett az örökmécses, mert Áháb idejében Isten imádatától teljesen elfordultak. Ezékiás ismét hívja a papokat és a lévítákat, és mindent visszaállít, ezáltal megállítva egy időre Isten ítéletének kiömlését a nemzet irányába.

összegyűjtötték testvéreiket; megszentelték magukat, és bementek az ÚR házába a király parancsára az ÚR szava szerint, hogy megtisztítsák.

Bementek a papok az ÚR háza legbelső részébe, hogy megtisztítsák. Kihordtak az ÚR házának az udvarába minden tisztátalan dolgot, amit az ÚR templomában találtak. A lévíták pedig átvették, és kihordták a szabadba a Kidrón-völgybe. Az első hónap első napján kezdték el a megszentelést, és a hónap nyolcadik napján jutottak el az ÚR csarnokáig. Nyolc napon át végezték az ÚR házának a megszentelését, és az első hónap tizenhatodik napján fejezték be.

A megszentelés egy hosszú rituálé volt, és sorban mindent megszenteltek: a Szentek Szentjét, a templomot, a szent kenyereket, a illatáldozati olajat, a gyertyákat, stb.

És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron. Ugyanabban az időben, amikor elkezdték az égőáldozat bemutatását, elkezdték az ÚRnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszerével.

Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg vége nem lett az égőáldozatnak.

Az égőáldozat a megszentelés áldozata volt, mert szövetséget kötöttek arra, hogy az Urat szolgálják. A Biblia azt mondja:

Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;

Másszóval, Istenem, itt a testem, amelyet neked áldozok, azaz a testemet és életemet arra szentelem, hogy téged szolgáljalak. Erről szól az égőáldozat is.

Amikor vége lett az áldozat bemutatásának, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak.

Ezután megparancsolta Ezékiás király és a vezető emberek a lévítáknak, hogy dicsérjék az URat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak.

Azután megszólalt Ezékiás, és ezt mondta: Most már fel vagytok avatva az ÚR szolgálatára! Jöjjetek, és hozzatok véresáldozatokat és hálaáldozatokat az ÚR házába! Hozott is a gyülekezet véresáldozatokat és hálaáldozatokat, és akit a szíve arra indított, égőáldozatokat is.

Néha azt a hibás elképzelést dédelgetjük, hogy törvénybe iktathatjuk az igaz életet. Lehetetlen vállalkozás. Isten imádata mindig szabad szívből kell induljon, ezért nem lehet az embereket arra kényszeríteni, hogy imádják Istent. Nem lehet kényszerből, nyomás hatására adni, csak szabadon, szívünk akaratából.

Ezékiás és az egész nép örvendezett azért, hogy az Isten helyreállította azt népe számára, hiszen hamar megtörtént ez a dolog.

Közeledett a páska ünnepe és nem volt idejük, hogy mindent előkészítsenek erre. Mózes törvényében az állt, hogy ha valaki nem tudta megünnepelni a paskát az első hónap tizennegyedik napján, akkor ezt a második hónap

tizennegyedik napján is megtehető. Ezért aztán eldöntötték, hogy végre megülik a páska ünnepet, mert ezt nagyon régen nem ünnepelte már a nép.

Azután üzenetet küldött Ezékiás egész Izráelbe és Júdába, sőt Efraimba és Manasséba is írt leveleket, hogy jöjjenek el Jeruzsálemba az ÚR házába, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére.

A király úgy határozott vezető embereivel és az egész jeruzsálemi gyülekezettel együtt, hogy a második hónapban tartják meg a páskát.

Nem tudták ugyanis idejében megtartani, mert nem szentelte meg magát elég pap, és a nép sem gyűlt össze Jeruzsálemba.

Így látta ezt helyesnek a király és az egész gyülekezet.

Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beérsebától Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálemba, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére, mert ilyen nagy tömegben még nem tartották meg, pedig meg van írva.

Elmentek tehát a futárok a király és a vezető emberek levelével egész Izráelbe és Júdába, és a király parancsa szerint ezt mondták: Izráel fiai! Térjete meg az ÚRhoz, Ábrahám, Izsák és Izráel Istenéhez, akkor ő is megtér azokhoz, akik megmenekültek Asszíria királyainak a markából, és megmaradtak.

Ne legyetek olyanok, mint atyáitok és testvéreitek, akik hűtlenné váltak őseik Istenéhez, az ÚRhoz. Ezért hagyta őket elpusztulni, amint magatok is látjátok.

Ne legyetek tehát olyan nyakasok, mint atyáitok! Adjatok kezet az ÚRnak, és jöjjetek el szentélyébe, amelyet örökre megszentelt! Szolgáljatok Isteneteknek, az ÚRnak, akkor elfordul tőletek fölgerjedt haragja.

Mert ha megtértek az ÚRhoz, akkor irgalmasak lesznek testvéreitekhez és fiaitokhoz azok, akik fogságba vitték őket, úgyszólván visszatérhetnek erre a földre. Hiszen kegyelmes és irgalmas a ti Istenetek, az ÚR, nem fordul el tőletek, ha megtértek hozzá.

Az északi királyság nagyrészt az asszírok fogságba hurcolták, és csak néhányan maradtak már ott a földön az izraeliek közül. Ezékiás megírja nekik a levelet, és biztatja őket, hogy ha visszatérnek Istenhez, akkor Isten munkálkodni fog, és a családtagok majd ismét visszatérhetnek a földre. Gyerünk, dicsérjük és imádjuk együtt Istent! Ezékiás ismét egységben akarta visszafordítani a népet az Úr imádatára, és azt mondta nekik: *kegyelmes és irgalmas a ti Istenetek, az ÚR.*

Téves elképzelés az, hogy a Bibliában két Istent láthatunk: az Ószövetségi és az Újszövetségi Istent. Az ószövetségi Istent a harag és a bosszúállás Istene, az újszövetségi pedig a szeretet Istene – de ez az elképzelés hibás.

Az Ószövetségben is együttérző Istent ismerhetünk meg, és ahogy Ezékiás is mondja, Ő kegyelmes és irgalmas. Ennek ellenére, azok számára, akik visszautasítják az Ő irgalmát és kegyelmét, a saját életük hozza a pusztulást önmagukra. Isten irgalmas és kegyelmes, de Ő nem fog óvni a végtelenségig, és végül a gonoszság gyümölcse utol fog érni. Ekkor az emberek hajlamosak Istent okolni az ítéletért, amely állandóan körülöttük van, és egyedül csak Isten óvta meg őket addig is attól.

Az Újtestamentumban Istent a szeretet Isteneként látjuk, ugyanakkor az ítélet Istene is. Ha elolvassátok a Jelenések könyvének 6-tól 18.-ig tartó fejezeteit, akkor megismerhetitek az igazság és az ítélet Istenét, amikor megengedi, hogy a földre szálljon saját lázadásának gyümölcse, és kitölti haragját az istentelenekekre. Akik ezt a kétféle Istent hangoztatják, valójában nem ismerik a Bibliát, és nem tanulmányozták azt komolyabban, mert nevetséges azt állítani, hogy két Isten van.

Egy Isten van: a szeretet, a kegyelem, az együttérzés Istene, akit megismerhetünk mind az Ó-, mind az Újszövetségből, ugyanakkor Ő az igazság Istene is.

A futárok városról városra jártak Efraim és Manassé földjén egészen Zebulonig. De kinevették és kigúnyolták őket.

Csak néhány ember volt Ásérban, Manassében és Zebulonban, aki megalázta magát, és elment Jeruzsálembe.

Júdában azonban ott volt az Isten keze, amely egy akaratra juttatta őket, és teljesítették a király és a vezető emberek parancsát az ÚR szava szerint.

Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban.

Ahhoz, hogy ezen az ünnepen valaki részt vegyen, előtte megtisztulási folyamatban kellett részesülnön: leborotválta a haját, naponta fürdőt kellett veyen a templomban, hogy megtisztítsa magát a pogány világ szennyeződéseitől. Ez főleg azokra volt igaz, akik pogány népek között életek, és erre az ünnepre visszajöttek Jeruzsálembe.

Emlékeztek arra, amikor Pál visszatért Jeruzsálembe, közeledett az ünnep, amin Pál is részt akart venni, és ezért elment hogy megszentelje magát, és néhány fiatal megszentelődését is segítette, mert ezeknek nem volt elég pénzük arra. Jakab mondta neki: „Pál, sokan azt mondják, hogy felkavartad a pogány és zsidó városokat, és nem vagy jó zsidó fiú, mert a pogányok szokásait kezdted követni. Az egyház felbolydult itt, mert halották, hogy milyen radikális vagy, ezért nyugtasd meg őket, vigyél magaddal néhány zsidó fiút, és menj és mutasd meg, hogy te még mindig zsidó vagy.”

A béke kedvéért Pál elment a templomba, végigcsinálta a megtisztulási folyamatot, és ott talált rá néhány ázsiai zsidó, akik szintén megtisztulni mentek oda. Ezek ráismertek, hogy ő az, aki sok bajt okozott Ázsiában, és ennek következtében Pált majdnem meglincselte a felbújtott tömeg. A római katonák mentették ki őt onnan, és felvitték az António-erődítménybe, ahonnan Pál elkezdett ennek a csöcseléknek prédikálni.

Elmondta nekik, hogy ő is közülük való volt, ő is pontosan úgy üldözte az egyházat, mint ezek teszik, és tudja, hogy hogyan éreznek. De aztán a

damaszkuszi úton talált rá Jézus, aki Ő elmondta neki, hogy a pogányokhoz fogja küldeni. Amikor Pál kimondta a pogány szót, az emberek kiáltozni kezdtek, kettéhasították ruháikat, feldobálták a levegőbe. Pál héberül szólt hozzájuk, és a rómaiak nem értették, hogy mit mond, de gyorsan behúzták Pált az erőd belsejébe, hogy nehogy kárt tegyenek benne.

Ezékiás idejében nem volt idejük az embereknek, hogy végigcsinálják ezt a megtisztulási folyamatot.

Ezért Ezékiás így imádkozott értük: A jóságos ÚR bocsássa meg ezt mindenkinek, aki kész volt arra, hogy az ÚRistenhez, ősei Istenéhez folyamodjék, bár nem volt olyan tiszta, ahogyan a szentélyhez illik! És az ÚR meghallgatta Ezékiást, és megkímélte a népet.

Ez egy fordulópont volt a nép életében, hogy visszaforduljanak Isten felé.

Azután megtartották a Jeruzsálemben tartózkodó izráeliek a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel. A lévíták és a papok mindennap dicsérték az URat, erős hangú hangszereken játszva az ÚR tiszteletére.

Ezékiás pedig szívhez szólóan beszélt mindazokkal a lévítákkal, akik hozzáértően végezték feladatukat az ÚR tiszteletére. Ünnepi lakomát tartottak hét napig, békeáldozatokat áldozva és dicsőítve őseik Istenét, az URat.

Azután elhatározta az egész gyülekezet, hogy tovább folytatják még hét napig; és így még hét napig folytatták az örömnepet.

Mert Ezékiás, Júda királya ezer bikát és hétezer juhot ajánlott fel a gyülekezetnek. A vezető emberek is felajánlottak a gyülekezetnek ezer bikát és tízezer juhot. A papok tömegesen szentelték meg magukat.

Örvendezett tehát Júda egész gyülekezete, a papok és a lévíták, meg az egész gyülekezet, amely Izráelből érkezett, és az Izráel országából érkező, meg a Júdában lakó jövevények.

Nagy volt az öröm Jeruzsálemben, mert Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának az ideje óta nem történt ehhez hasonló Jeruzsálemben.

Azután fölálltak a papok és a lévíták, és megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált, mert imádságuk eljutott a mennybe, az ÚR szent lakóhelyére.

Amikor mindezek befejeződtek, egész Izráel, amely ott tartózkodott, kivonult Júda városaiba, és összetörték a szent oszlopokat, kivagdalták a szent fákat, és lerombolták az áldozóhalmokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasséban. Azután visszatértek Izráel fiai, mindenki a maga városában levő birtokára.

Ezékiás megállapította a papok és a lévíták beosztását, beosztotta őket szolgálatuk rendje szerint. A papokat és a lévítákat beosztotta az égőáldozathoz és a békeáldozathoz, szent szolgálatra, magasztalásra és dicsőítésre az ÚR lakóhelyének a kapuiban.

A király jövedelmének egy részét az égőáldozatokra adta: a reggeli és az esti égőáldozatokra, a szombatokként, újholdanként és a megszabott ünnepeken bemutatandó

A Jeruzsálemben lakó népnek pedig meghagyta, hogy adják meg a papok és a lévíták részét, és ragaszkodjanak az ÚR törvényéhez.

Amint ennek híre ment, Izráel fiai bőségesen hoztak a gabona, must, olaj, méz és minden mezei termény legjavából, és bőségesen meghozták a tizedet is mindenből.

...

Így járt el Ezékiás egész Júdában. Azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak tartott Istene, az ÚR.

Minden munkáját, amit az Isten háza szolgálatában, a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.

A 32.-ik fejezetben

Ezek után a hűségesen véghezvitt dolgok után eljött Szanhéríb asszír király, és betört Júdába. Ostrom alá vette a megerősített városokat azzal a szándékkal, hogy elfoglalja azokat.

Amikor látta Ezékiás, hogy Szanhéríb betört, és Jeruzsálemet készül megtámadni,

tanácskozott vezető embereivel és vitézeivel arról, hogy betömik a városon kívül levő forrásokat. Azok támogatták őt.

Sok nép gyűlt össze, betömtek minden forrást és patakot, amely azon a földön át folyt, mert ezt mondták: Miért találjanak az asszír királyok sok vizet, ha ideérnek? Majd nekibátorodva, fölépíttette az egész várfalat, ahol sérült volt; megnagyobbította az őrtornyokat, építtetett kívül egy másik falat, és megerősítette a Millót Dávid városában. Csináltatott sok hajítófegyvert és pajzsot is.

A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt, azokat maga köré gyűjtötte a városkapu előtti téren, és szívhez szólóan így beszélt hozzájuk:

Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele.

Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől.

Ezékiás összegyűjtötte a népet, és bátorította őket, mert nagyon nagy hadsereggel kellett szembenézzenek. A szíriai hadsereg 185.000 emberből állt. El tudjátok képzelni, hogy hogyan nézhetett ki ez a hatalmas számú hadsereg, amikor feltűnt a szemük előtt. Ezékiás mégis úgy bátorította őket, hogy velük csak emberi erő van, de velünk van Istenünk, az Úr.

Mennyire fontos tudnunk, hogy „Ha Isten velünk, kicsoda lehet ellenünk?” Mindig erősebb van velünk, mint az ellenséggel. „Nagyobb az, Aki bennetek van, mint

az, aki a világban.” Isten gyermekeként sohasem kellene féljete az ellenségtől! Soha! Isten jelenlétének tudata mindig velünk kell legyen! Velük emberi erő van, de velünk az ÚR, a mi Istenünk. Túl erőben vagyunk, mert Isten a mi oldalunkon van!

Ezek után Szanhérib asszír király, aki még Lákisnál volt egész haderejével, ezzel az üzenettel küldte szolgálait Jeruzsálembe Ezékiáshoz, Júda királyához és a Jeruzsálemben levő összes júdaiakhoz:

Ezt mondja Szanhérib, Asszír király: Miben bíztok, hogy az ostrom idején Jeruzsálemben akartok maradni?

Félrevezet benneteket Ezékiás; éhséggel és szomjúsággal ölet meg, amikor ezt mondja: Megment minket Istenünk, az ÚR az asszír király markából!

De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg ez az Ezékiás; Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak egy oltár előtt borulhattok le, és csak azon áldozhattok!

Nem tudjátok, hogy mit tettem én és elődeim valamennyi ország népével? Vajon meg tudták-e menteni kezemből ezekben az országokban a népek istenei országukat?

Melyik volt az az isten ezek között a népek között, amelyeket kiirtottak elődeim, aki meg tudta volna menteni népét a kezemből? Talán a ti Istenetek meg tud menteni benneteket a kezemből?!

Ne engedjétek hát, hogy Ezékiás így elámítson és félrevezessen benneteket! Ne higgyetek neki, mert egyetlen népnek és országnak az istene sem tudta megmenteni népét a kezemből vagy elődeim kezéből. Bizony a ti Istenetek sem ment meg benneteket a kezemből!

Még többet is beszéltek szolgálai az ÚRisten ellen és szolgálja, Ezékiás ellen.

Leveleket is írt Szanhérib, amelyekben gyalázta Izráel Istenét, az URat, és ilyeneket mondott róla: Ahogyan a többi országokban a népek istenei nem mentették meg népüket a kezemből, ugyanúgy Ezékiás Istene sem menti meg népét a kezemből.

És nagy hangon kiáltoztak júdai nyelven a várfalra Jeruzsálem népének, hogy félelmet és zavart keltsenek bennük, és így foglalják el a várost.

Úgy beszéltek Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek emberkéz csinálta isteneiről.

Ekkor Ezékiás király meg Ézsaiás próféta, Ámóc fia imádkozott, és segítségért kiáltott az ég felé.

Az ÚR pedig angyalt küldött, aki megsemmisített az asszír király táborában minden vitéz harcost, fejedelmet és vezért, és ő megszégyenülve tért vissza országába.

Egyetlen éjszaka alatt 185.000 harcost pusztított el az Úr angyala, a többiek meg elmenekültek Szanhéribbel együtt.

És egyszer, amikor bement istene házába, ott saját fiai ejtették el fegyverrel.

Így szabadította meg az ÚR Ezékiást és Jeruzsálem lakóit Szanhérib asszír király kezéből és minden ellensége kezéből. És nyugalmat adott nekik mindenfelől.

Ézsaiásnál részletesebben olvashatunk erről a győzelemről.

Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az ÚRhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele, Ezékiás azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott, ezért az ÚR haragja sújtotta őt, meg Júdát és Jeruzsálemet.

Ezékiás beteg lett, Ézsaiás pedig mondta, hogy rendelkezzen a háza népe felől, mert meg fog halni. Ezékiás imádkozni kezdett, sírt egész éjszaka, és az Úr meghalgatta a kérését, és még 15 évvel meghosszabbította az életét. Tragikus dolog volt ez.

Van Istennek egy közvetlen akarata életünkkel kapcsolatban, és úgy gondolom, hogy van egy megengedő akarata is, amely nem az Ő elsőszámú akarata az életünkre. Ha valamihez nagyon ragaszkodunk, akkor Ő megengedi azt.

Amikor Bálámért küldött Bálák király, akkor Bálám imádkozott, és Isten azt mondta, hogy ne menj a királyhoz, ne átkozd meg a népemet, mert ők áldottak. Ezt megüzente Bálám a királynak, de Bálák újabb embereket küldött hozzá egy csomó ajándékkal, és azt kérte, hogy jöjjön, és csak adjon tanácsot nekik. Bálám meglátta, hogy milyen sok ajándékot akarnak adni a tanácsadásért, és biztos vagyok benne, hogy nagyon kérte Istent, hogy engedje meg neki, hogy mehessen, mert kapzsi volt.

Az Úr elengedte, de meghagyta neki, hogy csak azt mondja a királynak, amit Ő helyez a nyelvére. Bálám elindul a szamarán, és azon jár az esze, hogy mi mindent vehet azzal a sok kinccsel, amit a király ajánlott fel. Hirtelen a szamar letér az útról, és ő addig üti, amíg visszajön és továbbmegy. Később ismét megáll, és nem akar továbbmenni, erre ütni-verní kezdi ismét, mire a szamar megfordul, és megszólal: „Mit tettem, hogy csak ütsz és versz?” Bálám olyan mérges volt, hogy visszabeszélt a szamarának, majd az Úr megnyitotta a szemét, és meglátta, hogy az Úr angyala áll ott az úton, és azt mondja Bálámnak, hogy köszönje meg az életét a szamarának.

Erre Bálám azt mondja, hogy vissza akar fordulni, de az Úr angyala azt mondta, hogy ha már eddig eljöttél, akkor menj tovább. Ez azonban már nem volt Isten elsődleges akarata.

Ezékiás is imádkozott, és az ima megváltoztat dolgokat. Isten bizonyos értelemben egy ráadást adott Ezékiás életére, de tragikus volt, mert ez alatt az idő alatt annak a királynak, aki annyira jó volt, és oly sok jót tett az embereknek, elkezdett megnövekedni a büszkesége, és már nem volt többé Isten alázas

szolgája. Szanhérib elpusztítása után a királyok ajándékokkal halmozták el őt, és egyre gazdagabb lett.

Ugyanebben az időben született Manassé nevű fia, aki az egyik leggonoszabb király lett Júdában. Jobb lett volna tehát Ezékiásnak, és a nemzetnek is, ha inkább meghal, amikor Isten mondta. Ha valóban meg lehet változtatni Isten akaratát az imáinkon keresztül, a változás eredménye mindig rosszabb lesz. Ha Isten a te akaratodat adja meg, a világ legrosszabb dolga fog veled történni. Sokkal jobb ha nem az én, hanem az Ő akarat lesz meg, mert én nem tudom, hogy mi a legjobb számomra, vagy a barátaim számára. Sokszor azok a dolgok, amikért kitartóan, saját akaratunkból imádkozunk, azok a lehető legrosszabb dolgok lehetnek később. A legrosszabb dolog az lehet, ha Isten válaszol az ilyen imáinkra.

Nem tudok egyetérteni azokkal, aki azt mondják, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod” kifejezés csak egy lelki szófordulat, mert ha ez így lenne, akkor Jézus is csak üres dolgot imádkozott volna, mert így imádkozott: „Mindezek ellenére, ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg.”

Ezékiás igen gazdag volt, és nagy tiszteletben állt. Kincstárat készített az ezüstnek, aranyaknak, drágaköveknek és balzsamnak, a kerek pajzsoknak és mindenféle értékes tárgyaknak;

továbbá raktárakat a gabonatermésnek, a bornak és az olajnak, meg istállókat a különféle állatoknak, és aklokat a nyájaknak.

Városokat is épített, és sok juhnyája és szarvasmarhája volt, mert az Isten igen nagy vagyont adott neki.

Ezékiás elzárta a Gihón felső forrásának a vizét, és Dávid városának a nyugati részére vezette le. Ezékiásnak minden tette sikeres volt.

Szanhérib ostroma előtt a Gihón forrását bevezette a városba úgy, hogy egy 500 méter hosszú alagútát vájták a kemény sziklába. Egyik csapat a silói medencéktől kezdett ásni, a másik pedig Gihónból. Ez hatalmas mérnöki teljesítmény volt akkor, mert semmiféle felmérési eszközük nem volt, és a két csapat mégis sikeresen találkozott. Az alagút közepén nagy fordulók vannak, mert amikor közeledtek egymáshoz, hallották a szerszámok hangjait a másik oldalon, és addig fordultak jobbra és balra, amíg végül összecsalákoztak. Nagyon nehéz lehetett vésni az alagútát, mert van, ahol a magassága alig több, mint egy méter.

De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódjék, mi minden van a szívében.

Ismét a büszkesége volt a főszereplő, és minden gazdagságát megmutatta a babilóniaknak. A próféta pedig megkérdezte, hogy mit mutatott meg, mire ő azt válaszolta, hogy mindent. „Ostobaság volt – válaszolta Ézsaiás -, mert vissza

fognak jönni, és mindent el fognak vinni magukkal, és az embereket is. Ézsaiás tehát már előre megjósolta a babilóni elhurcoltatást.

Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.

Újra megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás lerombolt. Oltárokat állított a Baaloknak, bálványoszlopokat készíttetett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat.

Építtetett ilyen oltárokat a ÚR házában is, amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsálemben lesz a nevem örökké.

Oltárokat építtetett az ég minden seregének, az ÚR háza mindkét udvarában.

A fiait is elégette áldozatul a Ben-Hinnóm völgyben. Varázslást, jelmagyarázást és igézést űzött, halottidézőket és jövendőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt.

Ezek ellen szólt Ézsaiás:

Agyonfárasztod magad tervezgetésekkel. Álljanak elő, és segítsenek meg, akik az eget vizsgálják, a csillagokat nézik, és újhold napján előre megmondják, mi történik veled.

Azt a bálványszobrot, amit készíttetett, az Isten házában helyezte el, pedig erről azt mondta Isten Dávidnak és a fiának, Salamonnak: Ebbe a templomba, Jeruzsálembé helyezem nevemet örökre, mert ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül.

És nem kell többé kivándorolnia Izráelnek arról a földről, amelyet őseiteknek rendeltem, de csak akkor, ha megtartják és megteszik mindazt, amit Mózes által parancsoltam nekik az egész törvényben, a rendelkezésekben és végzéseken.

De Manassé tévelygésbe vitte Júdát és Jeruzsálem lakóit, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket kipusztított az ÚR Izráel fiai elől.

Szólt ugyan az ÚR Manasséhoz és népéhez, de nem figyeltek rá.

Ezért az ÚR ellenük hozta az asszír király seregének a vezéreit, akik horgot akasztottak Manasséba, bilincsbe verték, és elvitték Babilonba.

Nyomorúságában azonban kérlelte Istenét, az URat, és igen megalázta magát ősei Istene előtt.

És miután imádkozott hozzá, megkönyörült rajta, meghallgatta könyörgését, és visszavitte országába, Jeruzsálembé. Így tudta meg Manassé, hogy az ÚR az Isten.

Tehát Manassé megtért, elég kemény körülmények között, amikor az asszírok a babilóni börtönbe vetették. Isten kegyelmes volt, meghallgatta imádságát, és visszahozta Jeruzsálembé. Attól kezdve Manassé egy kicserélt ember volt, de már nem tudta helyrehozni az előző éveinek hibáit.

Ezek után külső várfalat épített Dávid városához: a Gihontól nyugatra a völgyben a Hal-kapu felé; a Várhegyet is körülvette vele, és igen magasra emelte. Júdában pedig minden megerősített városba csapatparancsnokokat helyezett. Eltávolította az ÚR házából az idegen isteneket és a bálványokat; továbbá minden oltárt, amelyet az ÚR házában a hegyén és Jeruzsálemben épített, kidobtatott a városon kívülre.

Az ÚR oltárát pedig helyreállította, békeáldozatokat és hálaáldozatokat mutatott be rajta, és megparancsolta Júdának, hogy Izráel Istenét, az URat tisztelje.

A nép ugyan még tovább is áldozott az áldozóhalmokon, de csak Istenének, az ÚRnak.

Manassé egyéb dolgai, Istenéhez mondott imádsága és a látnokok beszédei, akik Izráel Istenének, az ÚRnak a nevében szóltak hozzá, megtalálhatók Izráel királyainak a történetében.

Imádsága és annak a meghallgatása, minden vétke és hűtlensége, meg azok a helyek, ahol áldozóhalmokat épített, bálványoszlopokat és szobrokat állított fel megalázkodása előtt, meg vannak írva a látnokok beszédeiben.

És pihenni tért Manassé őseihez, és eltemették palotája kertjében. Fia, Ámón lett utána a király.

Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan tett apja, Manassé is. Ámón is áldozott mindazoknak a bálványoszlopoknak, amelyeket apja, Manassé készített, és azokat tisztelte.

Nem alázta meg magát az ÚR előtt, ahogyan apja, Manassé megalázta magát, sőt egyre több vétket követett el ez az Ámón.

De összeesküdtek ellene udvari emberei, és megölték a palotájában.

Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, Jósiást tette királlyá az ország népe.

Nyolcvéves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, ősének, Dávidnak az útjain járt, és nem tért el sem jobbra, sem balra.

Uralkodása nyolcadik évében, még ifjúkorában kezdte keresni ősének, Dávidnak az Istenét. Tizenkettedik évében kezdte megtisztítani Júdát és Jeruzsálemet az áldozóhalmoktól, a bálványoszlopoktól, a faragott és öntött bálványoszloptól.

Ekkor Jósiás 20 éves volt, és a következő évben kezdi meg Jeremiás a szolgálatát Júdában. Jeremiás ekkor 17 év körül lehetett.

Jósiás lelki reformokat vezetett be az országban, de Jeremiás látta, hogy ezek csak látszólagos reformok, és az emberek csak azért követték ezt az utat, mert a király is ezt tette, nem pedig a saját szívük vágya volt ez. Ha ezt az időszakot észben tartjuk, akkor sokkal jobban megértjük Jeremiás könyvét is, aki a nemzet további babilóniai előtt történelmét végig próféta.

Lerombolták az ő jelenlétében a Baalok oltárait. A rajtuk álló tömjénező oltárokat darabokra vágatta, a bálványoszlopokat, a faragott és öntött bálványszobrokat összetörette, porrá zúzatta, és szétszóratta azoknak a sírján, akik áldoztak nekik. Az oltárokon elégette papjaik csontjait. Így tisztította meg Júdát és Jeruzsálemet. Manassé, Efraim és Simeon városaiban is, egészen Naftáliig, azoknak a romjain körös-körül

leromboltatta az oltárokat és bálványoszlopokat, összetörette a bálványszobrokat, porrá zúzatta azokat, és minden tömjénező oltárt darabokra vágatott Izráel egész országában. Azután visszatért Jeruzsálembe.

Uralkodásának a tizennyolcadik évében pedig az ország és a templom megtisztítása során elküldte Sáfánt, Acaljáhú fiát, Maaszéjáhú városparancsnokot meg Jóáh főtanácsost, Jóáház fiát, hogy javítsák ki Istenének, az ÚRnak a házát.

Ezek elmentek Hilkiijá főpaphoz, és átadták neki az Isten házába begyűlt pénzt, amelyet összegyűjtöttek az ajtót őrző lévíták a Manasséból és Efraimból valóktól, az Izráelben megmaradtaktól, továbbá a Júdából és Benjáminból valóktól és Jeruzsálem lakóitól.

És átadták az ÚR házánál levő munkások felügyelőinek, azok pedig átadták a munkásoknak, akik az ÚR házában dolgoztak, hogy állítsák helyre és javítsák ki a templomot.

Adtak pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vásároljanak faragott köveket és faanyagot a gerendázathoz és a helyiségek beburkolásához, mert Júda királyai hagyták elkorhadni azokat.

Az emberek hűségesen végezték a munkát. Merári fiai közül Jahat és Óbadjáhú lévíták, a kehátiak közül pedig Zekarjá és Mesullám ügyeltek fel rájuk, és irányították őket. A különféle hangszerekhez értő lévíták pedig a teherhordók élén álltak, és irányították az összes munkásokat mindenféle munkában. Léviták voltak az írnokok, a felügyelők és a kapuőrök is.

Amikor kihozták az ÚR házában összegyűlt pénzt, megtalálta Hilkiijá főpap azt a törvénykönyvet, amelyet az ÚR adott Mózes által.

Ekkor megszólalt Hilkiijá, és ezt mondta Sáfán kancellárnak: Ezt a törvénykönyvet találtam az ÚR házában! És odaadta Hilkiijá a könyvet Sáfánnak. Sáfán pedig elvitte a könyvet a királyhoz, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Elvégezték szolgáid mindazt, amit rájuk bíztak.

Összeszedték az ÚR házában található pénzt, és odaadták a felügyelőknek meg a munkásoknak.

És jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiijá pap egy könyvet adott át neki. És felolvasott belőle Sáfán a királynak.

Amikor meghallotta a király a törvény ígét, megszaggatta a ruháját.

Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiijának és Ahikámnak, Sáfán fiának, Abdónnak, Míká fiának, Sáfán kancellárnak és Aszójának, a király udvari emberének:

Menjetek, és kérdezzétek meg az URat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv igéi rám, meg az Izráelben és Júdában megmaradtakra nézve! Mert az ÚR nagy haragja áradt ránk azért, hogy elődeink nem tartották meg az ÚR ígétét, és nem azt tették, ami ebben a könyvben meg van írva.

Ekkor elment Hilkijjá és akiket a király elküldött, Hulda prófétanőhöz, aki Sallumnak, Tokhat fiának, Haszrá unokájának, a ruhák őrzőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott, és beszéltek vele.

Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket:

Ezt mondja az ÚR: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva abban a könyvben, amelyet felolvastak Júda királyának.

Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjénezték, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával. Ezért áradt ki lángoló haragom erre a helyre, és nem alszik ki.

De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az URat: Ezt mondja Izráel Istene, az ÚR, azokról az ígérkről, amelyeket hallottál:

Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az Isten előtt, amikor meghallottad kijelentését erről a helyről és lakóiról; mivel megaláztad magad előttem, megszaggtad a ruhádat, és sírtál előttem, azért én is meghallgatlak! - így szól az ÚR.

Őseid mellé foglak tétetni, békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre és lakóira hozok! És megvitték a választ a királynak.

A király összegyűjtette Júda és Jeruzsálem véneit.

Azután fölment az ÚR házába a király, meg Júda összes polgára és Jeruzsálem lakói, a papok, a lévíták és az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden ígését, amelyet az ÚR házában találtak. Majd odaállt a király a helyére, és szövetséget kötött az ÚR színe előtt arra nézve, hogy az URat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség ígét, melyek meg vannak írva abban a könyvben.

Elfogadtatta ezt mindazokkal, akik Jeruzsálemből és Benjáminból ott voltak. És Jeruzsálem lakói az Istennek, őseik Istenének a szövetsége szerint jártak el.

Jósiás pedig eltávolított minden utálatos bálványt Izráel fiainak valamennyi tartományából, és minden Izráelben található embert Istenüknek, az ÚRnak a szolgálatára kötelezett. Nem is tértek el az ő egész életében őseik Istenétől, az ÚRtól.

Jósiás páskát is tartott az ÚR tiszteletére Jeruzsálemben, és levágták a páskabarányt az első hónap tizennegyedik napján.

Ez volt a legnagyobb páskaünnepség Sámuel ideje óta.

Azok után, hogy Jósiás helyreállította a templomot, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy harcoljon Karkemisnél az Eufrátesz mellett. Jósiás azonban kivonult vele szemben.

Nékó követeket küldött hozzá ezzel az üzenettel: Nem veled van dolgom, Júda királya! Nem ellened jöttem most, hanem az ellen a ház ellen, amellyel

hadakozom, és Isten parancsolta, hogy siessek. Állj félre az Isten elől, aki velem van, hogy el ne pusztítson!

Jósiás azonban nem tért ki előle, hanem harcra készülve álruhába öltözött, és nem hallgatott Nékónak az Isten szájából származó beszédére. Fölvonult, hogy megütközzék Megiddó síkságán.

Az íjászok azonban eltalálták Jósiás királyt, és a király ezt mondta szolgáinak: Vegyetek le innen, mert súlyosan megsebesültem!

Szolgái levették a harci kocsiról, egy másik kocsira tették, és Jeruzsálemba vitték. Ott meghalt, és eltemették ősei sírjába. Egész Júda és Jeruzsálem gyászolta Jósiást.

Jeremiás siratódalt szerzett Jósiásról, az énekesek és az énekesnők pedig máig is megéneklék Jósiást siratóénekeikben. El is rendelték ezt Izráelben. Le is vannak írva ezek a siratóénekek között.

Jósiás egyéb dolgai és kegyes tettei, amelyek megfeleltek annak, amit az ÚR előír törvényében,

egész története elejétől végig meg van írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben.

Az ország népe azután fogta Jóáházt, Jósiás fiát, és királlyá tették apja után Jeruzsálemben.

Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben.

De eltávolította őt Jeruzsálemből Egyiptom királya, az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki.

Egyiptom királya Eljákimot, a testvérét tette Júda és Jeruzsálem királyává, és a nevét Jójákimra változtatta. Testvérét, Jóáházt pedig magával vitte Nékó Egyiptomba.

Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR.

Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba.

Az ÚR háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta.

Jójákim egyéb dolgai, utálatos tettei és amik vele történtek, meg vannak írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben. Utána a fia, Jójákin lett a király.

Tizennyolc éves korában kezdett uralkodni Jójákin, és három hónapig és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.

Az esztendő fordultával elküldött érte Nebukadneccar király, és elvitette Babilonba, az ÚR házának a drága fölszerelésével együtt, és testvérét, Cidkijját tette Júda és Jeruzsálem királyává.

Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az ÚR parancsát hirdette.

Sőt még Nebukadneccar király ellen is fellázadt, aki megeskette őt az Istenre. Kemény nyakú és makacs szívű volt, és nem tért meg Izráel Istenéhez, az ÚRhoz.

A papság vezetői és a nép is egyre hűtlenebbé vált, követve a pogány népek minden utálatos szokását, és tisztátalanná tették az ÚR házát, amelyet ő szentelt meg Jeruzsálemben.

Pedig őseik Istene, az ÚR, idejében küldött nekik üzenetet követei által, mert szánta népét és lakóhelyét.

De ők kigúnyolták az Isten követeit, megvetették kijelentését, és gúnyt űztek prófétáiból, míg oly magasra nem csapott az ÚR haragja népe ellen, hogy nem volt mentség.

Ezért ellenük hozta a káldeusok királyát, aki fegyverrel mészároltatta le ifjaitak szent templomukban, nem szánt meg sem ifjat, sem szüzet, sem vént, sem aggastyánt, mindenkit a kezébe adott.

Az Isten házának mindenféle kisebb-nagyobb fölszerelését, az ÚR háza kincseit, továbbá a király és a vezetőemberek kincseit mind Babilonba vitte.

Az Isten házát fölgújtották, Jeruzsálem várfalát lerombolták, palotáit mind fölperzselték, és minden drága értékét elpusztították.

Azokat, akik az öldöklésből megmaradtak, fogságba vitte Babilóniába, és szolgáló lettek neki és fiainak mindaddig, amíg a perzsa királyság uralomra nem jutott, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje: Míg az ország meg nem kapja nyugaloméveit, nyugodni fog a pusztulás egész ideje alatt, teljes hetven évig.

Izrael 490 éve volt az Igéret földjén. Mózes törvénye szerint a földet nyugodni kell hagyni minden hetedik évben, hat éven keresztül lehetett vetni, a hetedik évben pedig csak azt ehatték, ami magától nőtt, de nem vethettek semmi újat. Ezt nem tartották be, és amikor Isten fogságba vetette őket, akkor ezért kellett 70 évig legyenek ott, hogy a 70-szer kimaradt pihenőév lejárhasson.

Itt a nemzet vége, a fogság kezdete, és a pogányok idejének kezdete. Ez a pogány uralkodás idejét jelenti, amely a babilóniai királysággal kezdődik, majd a perzsák, gögögök és rómaiak következnek, és végül ez egy tíz nemzetből álló szövetségé fog válni az utolsó időkben.

Érdekes, hogy Isten szeretete miatt elküldte a prófétákat, hogy figyelmeztesse a nemzetet, de ők kigúnyolták, megkínózták őket, és megölték, így saját maguk pecsételték meg az ítéletet. Isten visszavonta az óvó és áldó kezét, és az ítélet eljött.

Milyen tanulságot szűrhetünk le mindebből? A próféták azt mondták: „ha megtagadjátok az Urat, akkor az Úr is meg fog tagadni titeket.” Ez is történt, és most elhurcolják őket a fogságba. Amikor Istent imádták és áldották, akkor Isten megerősítette őket, velük volt, győzelmet adott nekik ellenségeik felett, biztonságban és jólétben élhettek a földjükön, de amikor hátat fordítottak Istennek, akkor az ellenségeik legyőzték őket, leigázták őket, és a nemzet gyengévé vált és virágkora lehanyatlott.

A tanulság nagyon is időszerű a mi időnkben, mert mi is élvezzük annak a nemzetnek az előnyeit, amelyet az alapító atyák Istenre építettek. De ahogy Izrael elfordult Istentől, mi is elfordultunk Tőle, és nem létezhetünk túl sokáig Isten ereje nélkül. Ne is merjünk arra gondolni, hogy függetlenekké válunk Istentől. A nemzetünk nagy bajban van, és ez csak egyre rosszabb lesz. Istenem, segíts, hogy teljes szívünkből feléd forduljunk, ha ugyan még nem túl késő.

Ennek a fejezetnek a két utolsó sora megegyezik Ezsdrás könyvének első két sorával:

Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, az ÚR, és menjen el!

Ezsdrás és Nehémiás könyvei a Babilón fogság utáni visszatérést írják le: a templom és a falak ujjáépítését.

A 70 éves fogság alatt íródott Dániel és Ezékiel könyve, így ezeket a könyveket érdemes lenne elolvasni még Ezsdrás tanulmányozása előtt.